

ΣΚΑΠΑΝΕΥΣ

Μακρονήσου

1950

ΙΑΝΙΟΥΑΡΙΟΣ 1950

ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 9

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ν. ΜΕΛΛΑ: Νέος χρόνος — Νέα ζωή (άρθρο)
- ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΡΑΛΗ: Χαρά έναλλαγής (χρονολόγισμα)
- ΤΑΚΗ ΠΑΝΤΑΖΗ: Ειρήνη (κοιν επιφυλλίδα)
- Β. ΝΑΥΤΙΚΟΥ: 'Η πίστη σώζει (Τό θάσμα του 'Αη Νικόλα)
- ΣΠΥΡ. ΔΕΜΕΝΑΓΑ: Γκάφες (ευθυμογράφημα)
- ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΑΤΙΝΑΚΗ: Χριστούγεννα της όρχης (Διήγημα)
- Ν. ΔΙΑΜΑΝΤΙΔΗ: 'Ελευθερία και «Δουλεία»
- ΑΓΓ. ΨΥΛΛΑΚΗ: Κνωσός (Ταξιδιωτικές εντυπώσεις)
- ΠΑΝ. ΜΕΛΤΕΜΗ: Τά ζώα ως κοσμητικά επίθετα
- Α. ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΥ: Χρόνος και ζωή
- ΗΛ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ: Τά δώρα του «Σκαπανέως»
- ΦΩΤΗ ΚΑΛΔΗ: Τό δώρο του Μπαρμπά Κώστα
- ΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΑ: Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά, Φώτα (λαογραφικό)
- Σ. ΔΕΜΕΝΑΓΑ: Καζαμιάς του 1950
- Γ. ΑΡΧ. ΣΤΥΛ. ΚΟΡΝΑΡΟΥ: Πρός τόν Θεόν Αυρωτόν.

— Επίσης ποικίλη ύλη και λαογραφικά, στρατιωτικά και εγκυκλοπαιδικά θέματα, 'Αθλητισμός, παιχνίδια, εκλαϊκευμένη επιστήμη, τέχνη κλπ., ως και ρεπορτάζ από τήν ζωήν τής Μακρονήσου.

— Τό εξώφυλλο επιλοτεχνήθη από τόν καλλιτέχνη κ. Κ. Παπαδόπουλο.

— Τό φωτορεπορτάζ Μακρονήσου όφείλεται στους φωτορεπόρτερ τών Μονάδων Μακρονήσου.

— Τά σκίτσα στόν σκίτσογράφο Θ. Κόκκινο.

— 'Η εικών τής τελευταίας σελίδος άνήκει εις τόν Γρ. Μεγαλοκονόμου και όφείλεται εις τόν φωτορεπόρτερ και νύν στρ. του Α' ΕΤΟ Δήμου Σακελλαρίου. Παρίστα συμμεριόπληκτα πού εγγοντά «ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ».

ΝΥΧΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ

Τήν άγια νύχτα τή Χριστουγεννιάτικη
λυγούν τά πόδια
και προσκυνούν γονατιστά τή φάτνη τους
τ' άδολα βόδια.

Κι' ό ξενολάτης ξάγρυπνος θεωρώντας τα
σταυροκοπιέται
και λέει με πίστη άπ' τής ψυχής τ' άπόβαθα
Χριστός γεννιέται!

Τήν άγια νύχτα τή Χριστουγεννιάτικη
μαύροι κοιμένες
ερχούν από φωνές θημιον μεσούρανες
στη γη σταλιμένες.

Κι' άκούοντας τά φασαννά άπ' άγγέλων στόματα
στο άκόρπιο άερα,
τά βιαλαούν τά χειμαδιά λιοφώτιστα
με τή φλογέρα.

Τήν άγια νύχτα τή Χριστουγεννιάτικη
— κοίος δέν τό ξέρει —
των Μάγων κάθε χρόνο τα μεσηνυχτα
λάμπει τ' άστέρι.

Κι' όποιος τό βρει άισ' στ' άλλα σκαπιά ανάμεσα
και δέν τό χάσει
σε μιá άλλη Βηθλεέμ άκούουθάντας το
μπορεί νά κείσει

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΣΚΑΠΑΝΕΥΣ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΥ,

Μηνιαίο Περιοδικό

των

Μονάδων Μακρονήσου

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ:

ΥΠΟ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΥΠΟΥ

και

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑΣ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΥ

Σ.Τ.Γ. 9026

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ 2.000

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

'Ετησία 24.000
'Εξ μηνιαία 12.000
Τρίμηνος 6.000

Τιμή διά Σκαπανείς
Δραχμ. 1000

ΕΚΑΠΑΝΕΥΣ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΝΕΟΣ ΧΡΟΝΟΣ-ΝΕΑ ΖΩΗ

Έτσι καθώς το 1950 ήρθε να σφραγισθώ με την παρουσία του τις σελίδες της 'Ανθρωπίνης Ιστορίας και να λικνισθώ τις ελπίδες και των λαών τα όνειρα που δεν στάθηκε δυνατό να ζωντανέψουν στο χρόνο πούφυγε, ως σταθούμε ολοι με κατανόηση και περίσκεψη, ως σταθούμε μ' όλη την ψυχραιμία και σοβαρότητα που αξιοί ή επίσημη αυτή ώρα κι' ως κάνουμε τον άπολο γισμό μας κι' ακόμη ως μορφοποιήσουμε τις ελπίδες και τις προοπτικές για το μέλλον.

Αυτό είναι ανάγκη. Είναι απαραίτητο να έχουμε μια πλήρη εικόνα του τί μάρσε η 'Ελληνική μας Πατρίδα κι' εμείς ολοι να κερδίσουμε στο κύλισμα του χρόνου κι' ακόμη να ξεδιπλώσουμε διάπλατα μ' ειλικρίνεια μ' αμείλιχτη όλη τη σειρά των προβλημάτων που, γεννημένα από τον πόλεμο κι' ακόμη από την καταστροφική μανία των ξενοκινήτων ορδών του μίσους, άξιουν τη λύση τους.

Νά τα ξεδιπλώσουμε μπρός μας, να τα δούμε από κοντά, να τα συλλάβουμε και στην μορφή και στην έκταση και τέλος αξιολογήσαστε τα βάσει σοβαρότητας, σκοπιμότητας κι' επιλογής, να θαλλούμε μ' ορθολογισμό μ' α καθαλική επίσημότητα των υλικών και ψυχοπνευματικών μας δυνατοτήτων εις την αντιμετώπισή των. Γιατί είναι αλήθεια πολλά τα προβλήματα και περιωρισμένοι, δυστυχώς, οι οικονομικοτεχνικοί όροι και δυνατότητες της χώρας. Πάνω από την πατρίδα μας, από τις πόλεις και τα χωριά μας, τους κάμπους και τα φαράγγια και τα λιμάνια και τους δρόμους μες τα δέκα τελευταία χρόνια, πέρασε πολλές φορές ο πόλεμος μ' όλη του τη ορμή, την άπηνία και τον μηδενισμό του, και σκόρπισε δάκρυα και καπνούς και γονάτισε την 'Εθνική μας οικονομία.

Μόνο ένα όμως δεν υπέρεσε ούτε ήτο δυνατόν να γονάτιση. Τον ΥΠΕΡΟΧΟ ΛΑΟ ΜΑΣ που συσπειρωμένος γύρω από τον Βασιλέα και την 'Εθνική του 'Υψείαν, σε κάθε κτύπημα της μοίρας και των πάσης μορφής ιδεολογίας κι' 'Εθνικότητας έχθρών του, ώρθωνε πέρηφανα το ανάστημα, χαλύβδωνε τη θέλησή του κι' αλύγιστος στη θέση της θυσίας, βροντοφώναζε κάθε φορά και πιο στεντόρεια στους δαρδάρους το ΟΧΙ.

Έτσι συρρηλατήθηκε η ΝΙΚΗ των όπλων μας, η ΝΙΚΗ της δικαιοσύνης τ' ανθρωπισμού και της δικιάς μας άλκης, πούκανε το 1949 φωτεινό σταθμό στην τρισχιλιόχρονη πορεία του έθνους μας.

Μά το 1949 υπήρξε σταθμός και διότι, απ' τα μέσα του κι' έπειτα, πού ο Σλαουσμοριτισμός κίνηγημένος από τον ήρωισμό των προμάχων της έλευθερίας στρατιωτών μας και τις 'Εθνικές Έρυννίας, κούρνιασε στα δορενά του όρμητρία, υπήρξε το έτος της ούσιασττικής άπαρχής της αναδημιουργικής προσπάθειας, το έτος που ανέπτυξε και έδημιούργησε τις προοπτικές, τις προϋποθέσεις και δυνατό

τητες της άποκαταστάσεως ειρηνικού βίου και μέλλοντος εύτυχους, ανταξίου των θυσιών του έθνους και των ύψηλών πεπρωμένων της υπέρ-οχου Φυλής.

Παρ' όλ' αυτά όμως μένουν πολλά να γίνουν μες το 1950, πού πρέπει να είναι έτος έντατικής προσπάθειας, άκάματης εργασίας, άσταμάτητης υπηρέσίας προς το 'Εθνος. Μέ νουν πίσω μας και μ' ας καλούν σε συναγεμύ δημιουργίας και άμιλλαν θυσιών έργα τεράστια και ζωτικής άμια την ζωή και το μέλλον της φυλής σημασίας. Προβλήματα πού στην έπίλυσί τους θα έπιστεγάζουν και θα όλοκληρώσουν την Νίκη των όπλων και θα την κάνουν κτήμα του μαρτυρικού μας λαού, πού τόσο πάλαψε για να την κατακτήσει.

Η όλοκληρωτική του έπαναπατρισμού των συμμοριοπλήκτων άγροτών και η άπόδοσί των εις τα ειρηνικά των έργα και την έθνική μας οικονομία, καθώς έπίσης και η έπιστροφή εις την μητέρα 'Ελλάδα των 28.000 άρπαγέντων 'Ελληνοπαίδων άποτελούν, και πρέπει δέβαινα να έξακολουθήσουν να άποτελούν, βασική μέρημα του Κράτους και των ατόμων, η έπίλυσί των δε, έκτός του ότι άποτελεί χρέος και στοιχειώδες καθήκον, άποτελεί έν ταυτό και βασική προϋπόθεση 'Ανορθώσεως της οικονομίας και άποκαταστάσεως ειρηνικού βίου, τόνον έσωτερικώς όσον και εις τας προς τους άρπαγας γείτονας σχέσεις μας.

Άκόμη πρόχει η δημιουργία των προϋποθέσεων πού θα όδηγήσουν όριστικώς το 'Εθνος εις την όδόν της προόδου και των ύψηλών πεπρωμένων του, η άρσις και έξαφάνισις των δυνατοτήτων αναδείξεως της συμμοριακής άπειλής, η όλοκληρωτική, με την ήθικην δεδαίως και υλικήν συμπαράστασιν και των μεγάλων μας Συμμάχων, του προγράμματος άνασυγκροτήσεως και η κατά τοιούτον τρόπον διάρθρωσις της οικονομικής και κοινωνικής μας ζωής, ώστε να λείψη κάθε τι πού θα μπορούσε να άποτελέσει ύπόδαρο και αντίκειμενο καμμουνιστικής έξμεταλλεύσεως. Τέλος η άνοικοδομησις των έρειπίων, η αναστήλωσις των συνειδησεων και η, με πρωτεργάτην την Μακρόνησον, άποτοξίνωσις των παρά του κομμουνιστικού μιάσματος τοξινωμένων κυττάρων του 'Εθνικού μας 'Οργανισμού.

Αυτά είναι τα βασικά προβλήματα πού ξανοίγει, σαν χρέος και σαν άπαραβίαστο καθήκον κι' έπιταγή, μπρός μας ο καινούργιος χρόνος. Στην αντιμετώπισί τους δε δοθούμε, όπως πάντα σε τέτοιες μεγάλες στιγμές, όλοι με ένιαίο πνεύμα, κοινή άπόφασις και άκάματη εργατικότητα. 'Ας δουλέψουμε καθ' ένας στη θέση του κι' όλοι μαζί στο στίβο των ειρηνικών επιδιώξεων της γαλανής μας χώρας, με την πειθοή πως ο ΝΕΟΣ ΧΡΟΝΟΣ στο τέλος του θα μ' ας έχη φέρει την ΝΕΑ χαρούμενη κι' εύτυχισμένη ΖΩΗ, πού τόσο θ' αξίζουμε.

Ν. ΜΕΛΑΣ

Μακρονησιώτικες Γενιές

Ο αγών μας έτυχε κατά το λήξαν έτος πλήρους δικαιώσεως. Τα νικηφόρα ελληνικά στρατεύματα έδεξίωσαν μακρινών συνόρων μας τους σλαβοκομμουνιστάς έδρασιώσαντα την τάξιν και την ασφάλειαν εις την ελληνικήν ύπαιθρον.

Η Έλλάς σήμερα αισθάνεται κι' έχει το δικαίωμα να αισθάνεται Ικανοποίησιν διότι ακολουθήσασα τον δρόμον της αληθείας και της ήρωϊκής άμύνης άπεκάλυψε τους άρπακτικούς σκοπούς του σλαύου και του σλαβισμού κι' άκόμη ότι κάθε τι έλευθερον δημοκρατικών είναι γι' αυτό, άσυνδος έχθρός. Πολεμήσαμε δέκα χρόνια σπουδή χωρίς άνάπαυσιν και χωρίς δίπλα τις περισσότερες φορές για να άποδείξουμε την εκπληκτική δύναμη της άνοχης μας και την προσήλωσιν μας στα ίσα νικά της ζωής και τας ήρωϊκάς παραδόσεις της χώρας μας. Σήμερα το 1950 βρίσκει την πατρίδα μας διαφωτιστημένη με καταστραφέντα τα έργα του πολιτισμού της και «ρειπωμένα» τα χωριά της. Είναι τα σημάδια της απόρας, τ' άχνάρια που μας άφρασαν οι κατά καιρούς δάρβαροι που πέρασαν από τα σώματά μας χρώματα. Ο μυσθός φοινίξ άναβάλλει πάνω από την καμένη μας Έλληνική γη. Ένα πολεμικό έτος πέρασε και ένα νέο εθνικόν άπέτλε, για την Έλλάδα. Δέν κάνουμε πρόβλεψη γι' αυτό. Σταθμίζουμε όλα τα βετικά δεδομένα και διαπιστώνουμε, ότι το νέο έτος φέρνει ελπίδας, αξιοδοξία, και πίστη. Φέρνει την καλύτερη αύριο.

Η στήλη αυτή έχει χρέος να θυμηθώ τα Χριστούγεννα περισσότερο από τις άλλες γιορτές και να συμμετάσχω στον έρωτασμό με λίγα λόγια που θα γράψω για τον εικονογραφικό τύπο της γεννήσεως του Χριστού. Οι πρώτοι χριστιανοί δέν ζωγράφιζαν πρόσωπα αλλά σύμβολα. Ύστερότερα όμως που υπεχώρησε ό συμβολισμός υπέδωκε στην προσωπογραφία τό τε διαμορφώθηκε και ό εικονογραφικός τύπος της γεννήσεως μιά και ήταν άνάγκη να ζωγραφιστή ή παράσταση της γεννήσεως του θείου βρέφους μέσα στη φάτιν και δίπλα ένα βόδι και ένας όνος. Ο τύπος αυτός επεκράτησε ως τον καιρό της εικονομαχίας. (Δίπτυχο του Μιλάνου — Άναγλυφοβυζαντινού Μουσείου Άθηνών).

Η Βυζαντινή όμως άγιογραφία κατέληξε να προσθήσει στη πιό πάνω εικόνα την Θεοτόκον νομικήν, προδ της φάτινης και επάνω από τό σπήλαιον ένα άστέρι που φεγγολοιεί και χορόν άγγέλων δοξολογούντων. Στο δεξί μέρος της εικόνας οι Μάγοι έφριπτοι και στο άριστερό οι ποιμένες άγραυλοούντες. Κάτω-κάτω φαίνεται ό Ίωσήφ σκεπτικός, εθολιλήθη γάρ λάθρα άπολύσαι αυτήν. «Κατά Ματθαίον α' 18-25) και πιό πέρα μιά μαία και μιά ύπαιρέτρια. Αυτός ό σύνθετος εικονογραφικός τύπος της γεννήσεως επεκράτησε στην ανατολική εκκλησία. Στη δυτική όμως άντικατεστάθη με την προσκύνηση του Θείου βρέφους υπό τών Μάγών μέσα εις τό σπήλαιον. Στη νεώτερη εποχή άνογήθησαν πολλοί ζωγράφοι με τό θέμα της γεννήσεως του Χριστού αλλά περι αυτόν έλλοτε.

Πρός τον εθνικόν μας στρατόν που άγώνισθηκε τό σκληρότερο και ιεροότερο άγώνια της φύλης και ένίκησε. Σ' όλους εκείνους που έφριζώθηκαν από τό σπύτιον τους και μοχθούν σήμερα να ξαναφτιάξουν τό έρείπιον που έπεσάρωσε ό σλαβοσυνμμωρισμός.

Στους τραυματίες και άναπήρους που είναι κατάκοιτοι στις κρεβάτια τους πόνου

στά νοσοκομεία. Στα άγαπημένα μας άδέλφια που άρπαξε με τόση σκληρότητα και θηριωδία ό σλαβοκομμουνισμός μέσα από την άγκαλιά τών μονάδων τους. Στους άκρίτες του Έλληνικού Βορρά οι όποιοι από τον Έβρο μέχρι την Άβριατι κή φορούσαν άκόμη την ιερή Έλληνική γη. Στους Μάρτυρες Βορειοηπειρώτες που ζούν στην κόλαση της Άλβανικής άγριότητας και προς τους Κυπρίους που περιμένουμε με άγωνία να βρεθούν όπως και οι Δωδεκανήσιον, στην άγκαλιά της Μητέρας Έλλάδος.

Σέ όλους τέλος τους Έλληνας και φιλέλληνας που γιορτάζουν σήμερα τό νικηφόρο τέμα του άγώνος του Έθνους, οδ ΣΚΑΠΗΝΕΥΣ ΜΑΚΡΟΝΗΣΙΟΥ» τό και έθνοελεύθους προπαθείας από τη στήπνευματικό τέκνο της Μακρονησιώτικης λη του αυτή του άπευθύνει τον πλέον εγκάρδιον και πατριωτικό χοιρητισμό.

Η Άνατολή του καινούργιου Έτους, το 1950 βρίσκει την πατρίδα μας ριγμένη στη μάχη της εθνικης άνοικοδομής. Με προστάτιδα και παραστάτιδα την Παναγία η Έλλάς θα κερδίσει και τον άδίκον αυτό όπως συνέβη με όλους τους δικαίους άγώνες της που διεξήγαγε μέχρι σήμερα.

ΜΑΚΡΟΝΗΣΙΩΤΗΣ

Ικαονιές

ΧΑΡΑ ΕΝΑΛΛΑΓΗΣ

( ) έρχομός των γιορτών, αυτή ή εύχάριστη εποχή, ή κατάγισιμν από τις προσδοκίες, τις ελπίδες, τις χαρές, τό όνειρο του καθενός. Έτσι όπως έρχονται από τό γύρισμα που δίνει ό χρόνος στην έναλλαγή του θα γιορτασει έθνος μέσα στη γαλήνη, την τόσο ποθητή και μέσα στην ησυχία, που ήρθε στερνά από τη στέρηση και την τυράγνια που πέρασε ό τόπος, στα τελευταία βασανιστικά χρόνια.

Φέτος ό έρχομός του καινούργιου χρόνου, είναι ήρωϊκός από νέα μηνύματα, από νέα αισθήματα, από φρέσκες όλέξεις πνεός, που σφίζουν από μιά νέα ζωή που ξεπετάχτηκε πάνω από τα κωνιωμα έρείπια σαν ένας άναγενημένος φοινίκας, σαν μιά άνάστασις της Έλλάδας μας που για λίγο νοιώσαμε ότι βάδιζε στο χαμό.

Οι νέοι άνθρωποι που όγήκαν μέσα από τις φλόγες του πολέμου ξεκινούν τώρα για την πιό εθνικη άποστολή τους για την πιό ανθρώπινη, την πιό ιερή σταυροφορία να δώσουν με την φογασία τους με την πνότη τους, τη χαρά που τόσο λείπει, τη χαρά που ταξίδευε μακριά σαν τα χελιδόνια στις χειμωνιές.

Τό τέλος του πολέμου ξαναδρόκε την

νοικοκυρά ν' άσπρίζει τό πτωχικό της, να στολίζει τις κάμαρες, να τις περιπέται, να τους δίνει την όμορφά της Χριστουγεννιάτικης γιορτής. Βρήκε τό παπά στο έσκληρό του ν' άπευθύνει εύχαριστήριους στην κατανύξη και στη γαλιά της ιερής μυσταγωγίας όνους προς τό Δημιουργό να φέλνει μέσα τό... Έπί γής ειρήνη εν άνθρώποις εύδοκία... Ο καινούργιος χρόνος γεννήσε όλες τις προσδοκίες για την πραγμάτωση της ζωής που ό καθένας επιθυμεί κι' όνειροχτίζει. Έφερε με τα χιόνια του στους άνθρώπους, αυτό τό ζεστό πράγμα την έλπίδα. Την έλπίδα ότι τό αύριο θα εινε καλύτερο. Άπαλλαγμένο από τους φόβους και τις λαχτάρες που μας έδωσαν οι προηγούμενοι. Ότι ή χαρά δέν θα είναι μόνο ένα σύμφεγο πάνω στους φλογισμένους όρίζοντες, αλλά ένα πράγμα που θα μας πυρώνει την ψυχή, που θα μας θερμαίνει την καρδιά, που θα μας γαληνεύει τις ώρες μας, που θα μας φέρνει να δούμε από κοντά και να γνωρίσουμε την εύτη α. Ο καινούργιος χρόνος, έτσι όπως μας έρχεται μέσα από τό βάθος της αιωνιότητας, έθνος, κουβαλάει στην πλάτη του, δοιπέθωμάμε, ό,τι θελήσαμε να έχουμε, κείνο που μας πήραν κι' ό,τι μας στέφσαν.

Στη άίσθηση αυτή της μεταλλαγής, στη συγκίνηση που προέχεται καλλίτερα από αυτή την προσδοκία, μες τό φανταστικά που ύπερτέθασε την Πατρίδα χιλίες τόσες ώρες, νοιώθουμε την πιό μεγάλη χαρά, τό πιό λεπτό συναίσθημα που φέρνει την αντίληψη, τη γεύση της εύτυχίας. Τώρα που δέν ύπάρχει λόγος νάμαστε ντυμένοι στο χακί, πήραμε τ' άπολυτήρια και τα φύλλα πορείας για την άνθρώπινη, την πολιτική μας, επιστράτευση.

Έτσι ή χαρά μας είναι διπλή. Η χαρά ότι έναγοιζούμε, στον κόσμο που όμορφώνεται από την παρουσία της μάνιας, του παιδιού της άγαπημένης, των αδελφών. Στο κόσμο που προσμένει τον γυρισμό μας για να πάρει κι' αυτός περισσότερη χαρά, για να νοιώσει τό πρώτο χάδι του έπιδοφόρου καινούργιου χρόνου.

Η χαρά μας αυτή είναι άνάμικτη με κάποια μελαγχολία Άποχαίρετούμε μιά ζωή που πέρασε ζωομένη με τό νιάτα μας, με τό καρδιοχτύπια με τόι έθουσιασμούς μας, τις άνάσεις μας και την άγάπη μας για τον συνάδελφο πουταν δίπλα μας δη μέρα που μας άγκάλιαζε άδθα άδελφικά, για να μας πεί τον πόνο του, να μας βάλει στους κόσμους, της άγωνίας του.

Η φανταστική ζωή, μαζί με τό σχολείο μόνον οι καλλίτερες θύμεις στα κατοπινα χρόνια μας, γιατί είναι χρόνια πούμα στε νεοί, γεροί ροδαοί, που δλέπαμε τη ζωή με τα γυαλιά της νιότης μας. Τούτο είναι τό στερνό μου χρονογράφημα.

Οι τελευταίες «Σκαπανιές» που γράφω. Έτσι όπως τελειώνω νοιώθω μιά φωνή θερμή γεμάτη παλμό, νδρειοτασι μέχρι τα χείλη μου σαν άποχαίρεση προδ τους άγαπημένους μου συνάδελφους. Η πέννα μου σπρώχνεται από τον παλμό της άγάπης και σημειώνει τις τελευταίες της γραμμές.

Συνάδελφε, έδω σε τούτο τό νησί που σε γνώρισα σ' άνάπηση. Ησουν ό άδελός της γνάθς μου, ό σύντεκνος της λύπης μου. Οδ σε θυμάμαι πάντα, θα σε φέρομ στο νόμο μου σαν κάτι πούζηα τότες που φορούσαμε στραβά τό δικογο, άνάριχτα την χλαίνη, είτε γαλανός ούργανός χαμονόλαγε πάνω μας είτε άγρια απόρα έδερνε τους βράχους του νησιού μας.

Ίσως καιμια φορά να μαλώσαμε και να πικραθήκαμε άναμετάξυ μας. Ησμογήσε τό και πές πως άντου σφια πως δέν έγινε ποτέ.....

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΛΗΣ

Η

ΦΩΝΗ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

Εις τὰς 29 Δεκεμβρίου σύσσωμον τὸ ἔθνος διεδήλωσεν τὴν ἀξίωσιν τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸν ἐπαναπατρισμὸν τῶν 28 χιλιάδων Ἑλληνοπαίδων, ἅτινα ἀπήχθησαν παρὰ τὸν ἀνοσίαν κομμουνιστῶν εἰς τὰς Σλαυικὰς χώρας καὶ ἤδη, παρὰ πάντα θεῖον καὶ ἀνθρώπινον νόμον, κατακρατοῦνται παρ' αὐτῶν.

Τὸ καθολικὸν πένθος τοῦ ἔθνους, αἱ κραυγαὶ τῶν πονεμένων μητέρων, ἡ θερμὴ ἐκκλησις τὴν ὁποῖαν ἡ Α.Μ. ἡ Βασίλισσα ἀπήχθη πρὸς τὸν πεπολιτισμένον κόσμον κλπ. πανελληνιοὶ ἐκδηλώσεις, ἔσχον τὴν προσδοκωμένην ἀπήχσιν εἰς τοὺς ἐλευθέρους λαοὺς, οἵτινες ἐσπευσαν διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν νὰ καταδικάσουν τὴν σλαυικὴν ἀρπαγὴν, ἣτις ἀποτελεῖ στίγμα διὰ τὸν πολιτισμὸν. Δι' αὐτὸ καὶ θεωρεῖται δέδαιον ὅτι ὑπὸ τὴν πῆξιν τῆς διεθνούς κοινῆς γνώμης καὶ τὴν ἀδαστοσὸν θέλησιν τοῦ λαοῦ μας, ὁ διεθνὴς κομμουνισμὸς θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν θαλασσὴν τῶν οἰκογενειῶν τῶν τὰ ἀτυχῆ θύματα τῆς θρηιδίας του.

ΑΝΑΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Οἱ ἐμπνευσμένοι καὶ πλήρεις ὤραιων ἐλπίδων λόγοι, δι' ὧν ἡ Ἐκκλησία, ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ πολιτικὴ καὶ στρατιωτικὴ ἡγεσία τοῦ τόπου, ἐχαιρέτησαν τὴν Ἀνατολὴν τοῦ Νέου Ἑτους, ἀποτελοῦν ἀσφαλὲς τεκμήριον περὶ τοῦ ὅτι ἡ Πατρίς μας, μετὰ τοὺς ἐπικοὺς καὶ μεστοὺς εἰς θυσίας, στερήσεις καὶ δόξαν ἀγῶνας τῆς, θάινει ἤδη πλησίον εἰς λιμένα γαλήνης καὶ εὐτυχίας. Βεβαίως, διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο ἀπὴν πραγματικότης θὰ χρειασθῶν ἐν συνεχείᾳ καὶ νέοι ἀγῶνες, νέες θυσίαι καὶ ἐντάσεις τῶν προσπαθειῶν ὄλων μας. Ὁλόκληρος ὁ Λαὸς μας αἰσθάνεται βαθύτατα τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἐρείπιων ποὺ ἐπεσφύρευσε ὁ πόλεμος καὶ ὁ συμμορισμὸς. Καὶ ὑπόσχηται, ὅτι διὰ τῆς ἀκαταπονήτου ἐργασίας του θὰ δικαιώσῃ τὰς ἐλπίδας τῆς ἡγεσίας καὶ θὰ καταστήσῃ τὸ 1950, ἔτος ὕλικῆς ἀναδημιουργίας καὶ ἠθικῆς ἀναπλάσεως.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ἡ Μακρόνησος μετὰ τὰς τελευταίας ἀπολύσεις ἐστερήθη τῶν ὑπηρεσιῶν ἐκλεκτῶν τέκνων τῆς, ἅτινα, ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν προσέφερον τὴν θετικωτάτην τῶν συμβολῶν εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀναμορφωτικὴν τῆς προσπάθειαν, ἤδη ἐπανήλθον εἰς τὰ εἰρηνικὰ τῶν ἔργα καὶ ἀπεδόθησαν εἰς τὴν Κοινωνίαν, ἵνα συμβάλουν ἐπὶ νέου πεδίου εἰς τὴν ἀναδημιουργικὴν προσπάθειαν τοῦ ἔθνους. Τοὺς συνοδεύουν, καὶ ἰδίως τοὺς ἀπολυθέντας πολυτίμους συνεργάτας τῆς Δίνσεως Τάκην Πανταζῆν, Γιάννην Καραλῆν, Κ. Λίνον, Τ. Μεταξᾶν, Θ. Κόκκινον, Γ. Μακρυγιάννην κλπ. οἱ εὐχαριστίαι, οἱ εὐχῆς καὶ ἡ πεποίθησις ὅτι καὶ εἰς τὸν νέον στίβον τῶν εἰρηνικῶν ἐπιδιώξεων θὰ συνεχίσουν μετὰ τὸν ἴδιον ζῆλον καὶ τὴν αὐτὴν δραστηριότητα τὸν ἀγῶνα τῶν ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τῶν ἰδανικῶν τῆς Φυλῆς.

Ο

ΣΚΑΠΑΝΕΝΣ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΝ ΕΝΧΕΤΑΙ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΜ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΣΕΠΤΗΝ ΑΝΑΣΣΑΝ
ΤΗΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΝ ΗΓΕΣΙΑΝ

ΤΑΣ ΕΝΟΠΛΙΟΥΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

ΚΙ' ΑΚΟΜΗ

ΤΟΝ ΓΕΝ. Δ/ΝΤΗΝ Ο.Α.Μ.ΤΑΣ. Κ ΜΠΑΤΡΑΚΤΑΡΗΝ,
ΓΕΝ. ΣΤΡ/ΡΧΗΝ ΚΑΙ Δ/ΤΑΣ ΜΟΝΑΔΩΝ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΥ,
ΤΟΥΣ ΜΑΚΡΟΝΗΣΙΩΤΑΣ, ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ
ΚΑΙ ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΟΝ ΥΠΕΡΟΧΟΝ ΛΑΟΝ ΜΑΣ

ΕΝΤΥΧΕΣ ΚΑΙ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ
ΤΟ 1950

ΑΙ Α.Α.Μ.Μ. ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΜΕΤ' ἄλλων ἐπίσημων παρίστανται εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἐκθέσεως Λαϊκῆς Χειροτεχνίας, ἣ ὁποία ἤνοιξε τὰς θύρας τῆς εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ζαππείου καὶ ἐμφανίζει μίαν ἀπὸ τὰς ὀραιότερας ἐπιτεύξεις τοῦ ἔθνους ἐπὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ πεδίου

ΕΙΡΗΝΗ

Η άνατολή του καινούργιου χρόνου δεν βρίσκεται τον πόλεμο να πλανιέται με το μαύρο ρούχο του στην Ελλάδα. Βρίσκει ανθρώπους στεγνωμένους, αλλά δρθίους που νίκησαν. Και βρίσκει και χιλιάδες σταυρούς σε όλες τις κορφές, σε όλα τα παράγια της χώρας να γράφουν και να υπογράφουν την έντολη της ελληνικής μοίρας. Γελάστηκε στις προβλέψεις της η μαρξιστική-λενινιστική - σταλινική διαλεκτική. Σε αυτόν έδω τον φτωχό τόπο η συστηματική καταστροφή και ο βάντος δεν ανοίγουν το δρόμο, για να περάσει ο κομμουνισμός. Ένω όλα πέφτουν και σβύνουν και πεθαίνουν, ανάμεσα από τα έρεπια και το αίμα σπληνώνεται στραφετερή κι' αλόγιστη σα λάγχη η ψυχή των Έλλήνων.

Σταμάτησε λοιπόν ο πόλεμος. Και μιά και σταμάτησε ο πόλεμος, σταμάτησαν κι' οι έλπίδες του κομμουνισμού. Γιατί ΜΟΝΟΝ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΥΝΟΙΕΙ ΤΟ ΞΑΠΛΩΜΑ ΤΟΥ. Η ειρήνη είναι η άσφουξια του κι' ως ξελαργύζεται με το ξεγελαστικό σύνθημα: «εκάτω ο πόλεμος». Όταν στα 1917 ο κομμουνισμός έγκαταστάθηκε στις στέπες, το εισιτήριο του το έδγαλε ο πόλεμος. Άλλά και στη δεύτερη εξόρησή του, ύστερα από τριάντα χρόνια, καμιά έπαύσταση, σαν αποτέλεσμα έσωτερικής άνατροπής του συσχετισμού των κοινωνικών δυνάμεων, δεν τον εύνησε. Η μπότα του σοβιετικού στρατού έγινε ο ρυθμιστής καθεστώ των και ο δοσωτρωτής ανθρώπων ανάμεσα στις φλόγες του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου. Γι' αυτό τίποτα δεν εμπόδιζε τον Στάλιν στις παραμονές του πολέμου, να υπογράψει σύμφωνο φιλίας με τον Χίτλερ, να μοιραστή την Πολωνία με' εκείνον που άποκαλούσε φασίστα, να βλέπει άπαθής τα έργα του εφίλου του, άσπου έφθασε κι' η σειρά του.

Λένε όμως οι κομμουνιστές πως η ειρήνη θα βασιλέψη, όταν η κοινωνία γίνη κομμουνιστική. Άλλά ως τα τώρα δεν έχουν οι κομμουνιστές ήμη καλών προφητών. Οι διαψεύσεις όλων των βασικών προηπειών των ίδιων της κομμουνιστικής θεωρίας διαδέχονται ή μία την άλλη. Άλλά και οι έπίγονοι δεν στάθηκαν τυχερώτεροι. Η ρωσική επανάσταση έγινε με τί σίγουρη προσδοκία των άρχηγών της, ότι θα την άκολουθούσαν παρόμοιες με έπιτυχία σε' όλες τις ευρωπαϊκές χώρες. Όσε όμως η ειρήνη θρονιαζόταν στην Ευρώπη, η τύχη αυτών των επαναστάσεων άρχισε να

διαγράφεται άπελπιστική και τελικά όλες άπέτυχαν. Όστερα άπ' αυτά και ο σταλινισμός άποδειχεται λαθεμένη προφητεία. Σύμφωνα με το σταλινισμό ο φασισμός είναι η τελευταία μορφή κεφαλαιοκρατικής αντίδρασης στον κομμουνισμό. Δεν βλέπουμε όμως στην Ίταλία με την άνατροπή του Μουσολίνι να έγινε κομμουνισμός. Κι' αυτό, επειδή δεν πήγε ως εκεί ή μπότα του σοβιετικού στρατού. Και ή Γερμανία και ή Αύστρια καταστράφηκαν μαζί με τα καθεστώτα τους, που κάθε άλλο στάθηκαν, όχι όμως πρόδρομοι του κομμουνισμού.

Έμεις παρ' όλα αυτά θα υποθέσουμε ότι οι κομμουνιστές είναι προφήτες. Ποιός θα μπόρει όμως να δικαιολογήσει, για κάποιο φάσμα της ειρήνης που γάνεται στην αιώνωδια προοπτική του μέλλοντος, την παρόδοση του πλανήτη στο φοικτότερο πόλεμο, που ο κομμουνισμός διδάσκει στους λαούς, δηλαδή στον έμειλία σπαργαμό; Ποιός θα σκεφθή να άνεχθή στον έλληνικό κομμουνισμό γι' αυτό το άπιστο δεινρο να ματοκυλά κι' άλλες δεκαετίες την Ελλάδα, άπου χαινόνας κι' έδω συνέχεια στις προβλέψεις του κι' όμολογώντας σφάλματα ά πολεμικότερι; Περιττεύει όμως να έπεκτείνουμε σε φανταστικές περιπλανήσεις του μέλλοντος για την ειρήνη του κομμουνιστικού παραδείσου, άφου και στην ίδια τη χώρα που με τη γκεπεύ έπικρατεί πάνω από τριάντα χρόνια, άπέφειξε και ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ πως η ειρήνη είναι γι' αυτόν χίμαρα. Μιά και τίποτα δεν εμπόδιζε μέσα στους κόλπους του κομμουνιστικού καθεστώτος να διαδραματισθή ή ρήξη Τρότσκι και Στάλιν, οι όμαδικές έκτελέσεις σημανόντων μπολσεβίκων και ή τελευταία ή βαρυσήμαντη επάρέκλιση, ο τίποτισμός, ή πτωμαίνη που άνοθίνει ο παράδεισος των σαπρωφύτων. Η επίδρασή της δεν ύποψακει μόνο στις ελαϊκές δημοκρατίες, όπως άποδειχεται από τις άλληλάλληλες δίκες άνωτάτων κομμουνιστικών στελεχών και τις άλλεπάλληλες τοποθετήσεις έπικεφαλής των χωρών του άνατολικού συνασπισμού Ρώσων άπεσταλμένων, αλλά και στα έξωτερικά. Όσχυρά κομμουνιστικά κόμματα, όπως το γαλλικό, άρχισαν κιόλας το ξεκαθάρισμα ξεχωριστών στελεχών τους υπό την ύπόκρουση των ταπεινωτικών δηλώσεων — έπίσης ξεχωριστών στελεχών τους — άποκρήξης του τίποτισμού και πίστης δουλικής στον άφέντη του Κρεμλίνο.

Φαίνεται λοιπόν πως δεν είναι μόνο οι οικονομικοί λόγοι εκείνοι που έπιδρούν στη διαμόρφωση των κοινωνιών και ρυθμίζουν την εξέλιξη τους, ζήτημα που άποδέχτηκε κι' ο ίδιος ο Έγκελς μετά το βάνωτο του Μάρξ. Έγινε πιά όλοφάνερο ότι ή λευτεριά του άτόμου όπως και ή ήθική ΔΕΙΝ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΑΠΛΑ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ και συνεπώς ούτε άρχίζουν ούτε τελειώνουν μαζί της. Ό ίδιος ο πύτανος του ευρωπαϊκού σοσιαλισμού Λεόν Μπλουμ διακήρυξε τελευταία στο συνέδριο της Κομισκο ότι τώρα την άπειλη του φασισμού για τον πολιτισμό την άντικατέστησε ή κομμουνιστική άπειλη. Και μέσα στο γαλλικό κοινόβουλιο πριν λίγους μήνες όχι δεξιός ήγέτης, ούτε κεντρώος, έλλά σοσιαλιστής και μάλιστα της άριστερής πτέρυγας του σοσιαλιστικού κόμματος, ο γεν. γραμματέας Γκυ Μολλέ, έτόνισε ότι οι κομμουνιστές είναι εκείνοι που έπιθυμούν τη δημιουργία ψυχωσης πολέμου, για να παρουσιάζονται σαν πρόμαχοι της ειρήνης.

Είναι καιρός να μη έπιτέλους στη θέση του κάθε καιροσκόπος παραπλανητής και ύποκινήτης του κακού. Και στο σημείο αυτό είναι άξιοση μείωτο ότι τελευταία πολλοί γνωστοί παραστρατημένοι, άνάμεσα στους όποιους διασημότητες όπως ο Γάλλος ποιητής Πιέρ Έμμανουέλ, ξεχώρισαν όλοκάβαρα και κατήγγειλαν το βαρβαρισμό του κομμουνιστικού συστήματος, τη νεκρωταρειακή ξεουβένωση του άτόμου, τη φανατισμένη άρηνηση των άνθρωπιστικών άξιών, τον έρημισμό την έξαψη του μίσους. Πρέπει ν' άρχισή πιά να άντιλαμβάνονται καθαώς μας ότι εφείλει κάποτε ν' άσκοληθή ΚΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΞΗΜΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΕΛΥΤΟΥ ΤΟΥ και ν' άποβάλη τα πρωτόγανα ένστικτα, που έλάχιστα έπηρεασε ο ψεύτικος και έπισοανεϊακός πολιτισμός.

Όσκλωώνει τον άνθρωπο ο κομμουνισμός και έκφυλίζει ή συνείδησή του. Άλλά Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΓΕΝΝΗΘ'ΗΚΕ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΑΙ ΕΧΕΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ. Κανείς δεν μπορεί να παραγνωρίση άτιώματα την άπλη και μεγάλη συή ή άλήθεια. Δυστυχώς το τίμημα της άτέλεικτης αυτής περιπλάνησης της άμαρτίας το πλήρωσε άκοίβα και το πληρώνει όλόκληρη ή άνθρωπότητα. Το άνώμμο πλήθος που άποτελείται σήμερα από μάρτυρες και πενθούντες. Είναι όμως παρήγορη ή διαπί-

σταση ότι μαζί με τους πονεμένους κι' όσους δεν πνίγηκαν στην πόρωση των ψυχώσεων, στρέφουν τους κάλυκες της συνείδησης προς το φως σαν μαρμαίνο άνθρο. άρκετοί άξιοι και άλλοι τόσοι παραστρατημένοι. Άς στρέψουμε όλοι έπίμονα τα αισθητήριά μας κατ' έκεί που άκούστηκε έτος πάλι ή συγκινητική άπογραφή της βυζαντινης ύμνογραφίας: «Άκούσατε όρη και βουνοί!... Έρχεται Χριστός».

Φαίνεται το σκοτάδι μιας άκατανόμηστης άμηχανίας, γλυκαίνεται ο πόνος μιας επιβλήτατης γάγγραινας. ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΚΟΜΑ ΕΛΠΙΔΕΣ. Άλλοίμονο, το περιόνο είναι ότι οι έλπίδες που έμειναν ήταν κι' είναι πάντα οι βασικές και μοναδικές. Άλλά ή ηρωική Κόνιτσα ύπενθυμίζει το χαρακτηριστικώτατο γεγονός της αντίθεσης των καθηλών της ειρήνης προς το φως της ειρήνης των ανθρώπων της ειρήνης. Άν άνθρωπος του κακού προς τις ήθικές άξίες, της προοσιας προς την Ελλάδα. Γιατί στον δοθρο άκριβώς του μεγάλου έθνοκοιρο στανικού έρωτισμού της ειρήνης οι ένοκίνητοι έπιδρομείς έξαπέλυσαν την έπίθεση που πλημμύρισε του Κομισστικού δρόμου με αίμα και τη χριστουγεννατική άτμόσφαιρα με σπαργαμό.

Άς πώψουν τώρα να φωνασκούν οι άγουρες πτηνημένοι δασκάλοι της ειρήνης. ΕΙΝΑΙ ΙΕΡΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΜΑΣ ΝΑ ΤΗ ΛΑΤΡΕΥΟΥΜΕ. Λούτους τους έχουμε μάθει πιά άπ' την καλή και την άπόθεη. Κι' άκούσαμε και τις τελευταίες ύλακες του Ζαχαριόδη άπ' τη φυλλάδα του που καθορίζει καινούργια καθήκοντα και προτοιμασία τέταρτο γύρο. Άς ξανάρθουν, αν μπόρουν, για να τρέξουν κι' άλλα δόξα, να χυθή κι' άλλα αίμα, ως ξανάρθουν για να μαυροφορέσουν κι' άλλες μέρες. ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΒΑΛΟΥΝ. Το συκοτιμένο κλίμα των ψυχώσεων έχει διαλυθή αρκετά κι' οι καινούργιοι όριζοντες δεν τους εύνοούν καθόλου. Άπ' τη φύση τους όλα τά πάθη — όποιωνδήποτε — με τον καιρό έλασθώνυτε — ή υοίρα του φανατισμού είναι στο τέλος ή αυτίκαταστροφή του. Και θ' άρχισή έπιτέλους, άσχισε κιόλας, ή ύλική και πνευματική άνοικοδόμηση σε τούτο τον τόπο, τον δυσοφο και το ρημαγμένο.

Ξαναγύρισε ή ειρηνική ζωή στον τόπο μας. Η κοπέλα ξαναβαγάει νερό άπ' το πηγάδι, ο άγωνιάτης τραβά το γαϊδουράκι του να δουλέψη, ο παπάς χτυπά και στ' άπόμωρο χωριό την καμπάνα ο κανατάς πουλά στάμνες που θα γεμίσουν άπ' το γάργαρο νερό μας, οι γυναίκες μαλεύουν τις έλιές, τα άχαρία μάμαρα χαιδέυονται άπ' τα πεύκα και καθρεφίζονται άμέριμα στις άκροβαλασσιές. Μιά χαρούμενη έξοδος του 1950, που διαλαλεί την αιώνωτητα της Έλληνικής Πατρίδας.

ΤΑΚΗΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ

ΚΑΜΑΡΩΣΤΕ ΤΟΥΣ!

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!

«... Διά τὸ Κόμμα μας οἱ ὄσοι καὶ οἱ θέσεις τῆς Γ'. Διεθνούς ἔχουν ἰδιαιτέραν σημασία, διότι δι' αὐτῶν καθορίζεται ὁ τρόπος σκέψης καὶ ἐνεργείας πάντων τῶν συντρόφων. Ἐάν ὑπάρχουν αὐτοῦσφι διαφωνοῦντες ἐπὶ τῆς θέσεως ταύτης, οἱ συντρόφοι οὗτοι δὲν δύνανται νὰ παραμείνουν εἰς τὸ Κόμμα...».

(Ριζοσπάστης 7.3.1921)

ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ!

«... τὸ Κ.Κ.Ε. εἶνε τὸ τμήμα πού ἔχει ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος ἡ Διεθνὴς. Σ' ἄλη του τῆ ζωῆ δρῆκε ἀπὸ τὴν Κ. Δ. τὴν πιὸ ἀμεση, φοβισμένη δοῦθῆκα καὶ καθοδήγηση. Χειραγωγούμενο ἀπὸ τὴν Κ. Δ. πέρασε ὅλες τῆς δυσκολίες κί' ἔμεινε πιστὸ στὸ πνεῦμα, στὸ γράμμα τῆς, πιστὸ ἐπὶ τῆς Ρούσικῃ Ἐπαναστάσει, ἐπὶ Σοβιετικῇ Ἐκείσῃ».

Ν. Ζαχαριάδης (Θέσεις γιὰ τὴν Ἱστορίαν τοῦ Κ. Κ. σ. 48)

ΣΥΝΕΠΕΙΑ!

Οἱ Κομμουνισταὶ ἔλεγαν: Τὸ Π. Γ. τῆς Κ. Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐκφράζοντας τὴν διάθεσιν θέλησιν ὁλοκλήρου τοῦ Κόμματος διακηρύττει, ὅτι καμμιὰ συμφωνία τῶν Ἐθνοπροδοτῶν καὶ καμμιὰ κατοχὴ τῶν βαρβάρων δὲν ἀλλάζουν τὸν ἑλληνικὸ χαρακτῆρα τῶν κατακτηθέντων ἐπαρχιῶν. Ζήτω ἡ Ἑλλ. Μακεδονία καὶ Θράκη».

(Ριζοσπάστης 18.7.43 Ἀρ. Φύλ. 54)

Τώρα λένε: «Στὴ Β. Ἑλλάδα ὁ Μακεδονικὸς (σλαβομακεδονικὸς) λαὸς τῆς δώσε ὅλα γιὰ τὸν ἀγῶνα καὶ πολεμῆ με μιὰ ὁλοκλήρωσι ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτονομίας πού προκαλοῦν τὸ θαυμασμό. Δὲν πρόπει νὰ ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία σάν ἀποτέλεσμα τῆς νίκης τοῦ Δ.Σ.Ε. καὶ τῆς Λαϊκῆς ἐπανάστασης ὁ Μακεδονικὸς λαὸς θὰ δρῆ τὴν πλήρη ἀποκατάστασιν του ἔτσι ὅπως τὴν θέλει ὁ ἴδιος προσέροντας σήμερα τὸ αἷμα γιὰ τὴν ἀποκτίση. Οἱ Μακεδόνες Κομμουνιστὲς στέκονται πάντα ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ λαοῦ τους».

5η Ὀλομέλεια Κ.Κ.Ε.

(30—31 Ἰαν. 1949)

(Ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Ἀστ. κ. Κανελλῆκη «Κατηγορῶ τὸ Κ.Κ.Ε. με μάρτυρα τὸ ἴδιον»)

ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπὸ τὴ στιγμή πού ὁ Ἕλληνας θὰ γεννηθῆ καὶ θὰ ἀντικρύσῃ τὸν γαλανὸν τῆς Ἑλλάδος οὐρανὸν, θὰ ἀναπνεύσῃ τὸν μυροδύλον τῆς θαλάσσης ἀέρα καὶ θὰ θερμανθῆ ἀπὸ τὰς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ἕνα πράγμα θὰ αἰσθανθῆ μέσα του νὰ γιγαντώνεται.

Εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν χώραν εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν μεγάλην του πατρίδα. Καὶ ἡ ἀγάπη αὕτη θὰ ἀναπτύσσεται καὶ θὰ δυναμωθῆ παραλλήλως πρὸς τὴν ἀνδρωσίν του. Καὶ δὲν θὰ ὑπάρξῃ στιγμή ἐπὶ τῆ ζωῆ του πού νὰ μὴ δείξῃ, σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἐκδηλώσεώς του, ὅτι ὑπεράνω τῶν γονέων, ὑπεράνω παντὸς ἄλλου προσφιλοῦς προσώπου, ὑπεράνω τῆς περιουσίας του καὶ τῶν συμφερόντων του, θέτι τὴν πατρίδα του, τὴν ὁποίαν λατρεύει, διὰ τὴν ὁποίαν, ὅταν ἡ ἀνάγκη τὸ ἀπαιτεῖ, ὅταν κινδυνεύει, δίδει τὸ πᾶν, ἀσφάδοντας παντὸς εἶδους καὶ ἐκτάσεως θυσίαν, μηδ' αὐτῆς τῆς ζωῆς του ἐξαιρουμένης. Διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος του, διὰ τὴν δόξαν καὶ τὴν ἀξιοπρέπειάν της ἀγωνίζεται καὶ θυσιάζεται. Μάχεται διαρκῶς τὸν ἀγῶνα τὸν ἱερὸν καὶ τὸν τίμιον, τὸν ὑψηλὸν καὶ ἰδανικόν. Καὶ ἐν καιρῷ μὲν εἰρήνης διὰ τὴν ἀνάγκασιν τοῦ ἐπιπέδου τοῦ πολιτισμοῦ, διὰ τὴν πρόδον τῆς τέχνης καὶ ἐπιτήμης, διὰ τὴν ἐπιμέριαν του, ἐν καιρῷ δὲ πολέμου μετ' ὁλοκλήρωσιν ἀπὸ τὴν μούσα ὄπλο του, τὸ δασνωσθεφανωμένο, στὰ πεδία τῶν μαχῶν καὶ πάλι διὰ τὸν πολιτισμὸν — νὰ τὸν σώσῃ τώρα — διὰ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν οἰκογενεϊκὴν του καὶ τὴν θρησκείαν του. Ναί! Τέτοιοι εἶναι οἱ Ἕλληνας. Ἡ Μοῖρα τὸν ἔχει τάξει νὰ προμαχῆ πάντοτε διὰ τὰς ὕψιλλας καὶ ἠθικάς ἀσχάς νὰ διατηρῆ πάντοτε ἀναμνηρὸν τὴν δόδα τοῦ φωτός, ἡ ὁποία ἐκκίνησε ἀπὸ τὴν Ὀλυμπία διὰ νὰ καταυγᾷσῃ καὶ φωτίσῃ τὸν κόσμον ὁλόκληρον. Ναί! Ὁ Ἕλληνας φέρει ἐπὶ τῶν ὤμων του τὴν βασιλίαν κληρονομίαν τῆς αἰῆς, τὴν ὁποίαν ἡ μίαν γενεὰ κληροδοτεῖ εἰς τὴν ἐπερχομένην, διὰ νὰ συνεχίζετῃ ἡ ἀλυσίδα τοῦ μεγαλείου καὶ τοῦ θρόνου.

Διὰ νὰ πεισθῆ καὶ εἰς δι' ὅλα αὐτὰ, δὲν

ἔχει παρὰ νὰ ρίξῃ ἕνα δέμμα εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἐθνῶν καὶ εἰδικότερον τῆς Ἑλλάδος κάθε σελίδα ἀποτελεῖ καὶ ἕνα μεγάλο καθρέπτη τῶν ἀρετῶν τῆς φυλῆς μας με κορονίδα τὴν φιλοπατρίαν. Μεγάλαι ἱστορικὴ σταθμὴ καὶ χιλιάδες νόματα στολιζοῦν τῆς σελίδος τῆς ἑλληνικῆς μας ἱστορίας. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἔθνικός μας πλοῦτος. Καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὸν ὀλοῖνε ξαιρέτως, ὀλοῖ τὸν φέρνομε μέσα μας. Μᾶς καιεῖ... καὶ μᾶς ἐμπνέει. Γι' αὐτὸν καραρῶντας τὸ μεγαλεῖον τῆς φυλῆς μας δικαιούμεθα νὰ διακηρύξομε περήφανα πὺς εἴμαστε Ἕλληνας καὶ τὸ νοιθούμε καλά αὐτὰ καὶ γι' αὐτὸ καταβάλλομε καθε προσπάθεια νὰ κρατήσομε ἀναμνηρὴν τὴν λαμπάδα τῆς Ἑλλάδος νὰ τὴ μεταδώσομε πρὸς τὴν μετῆ, πρὸς τὴν ἐπὶ εὐδοξίαν ἐπερχομένην γενεάν. Καὶ τοῦτο γιὰτὶ κάθε γραμμὴ τῆς ἱστορίας αὐτῆς εἶναι γραμμένη με τὰ δατὰ καὶ τὸ αἷμα χιλιάδων ἡρώων θυσιασθέντων εἰς τὸν δῶμον τῆς ἰδίας πατρίδος. Κάθε κεφάλαιον αὐτῆς φέρει τὸν τίτλον: «ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ».

Ναί! Ὅλοι καὶ ὅλα διὰ τὴν Ἑλλάδα. Αὐτὸ ἐπιτάσσει ἡ παράδοσις τοῦ ἔθνους μας, αὐτὸ διδάσκει ἡ ἱστορία μας, αὐτὸ ἐπιβάλλει ὁ προορισμὸς μας, αὐτὸ φωνάζουν οἱ ἀπὸ αἰῶνων νεκροὶ τοῦ μεγάλου καὶ ἐνδόξου ἔθνους μας.

Λ. Θ.

ἱστορικὴ ἀνεκδοτὴ

Μία παραμονὴ Πρωτοχρονιάς, ἴσως ἐπὶ 1824, μερικὰ παιδάκια πῆγαν ἐπὶ τὸ σπίτι τοῦ Νικητάρᾳ ἐπὶ τὴν Τραπεζοπολίτσαν καὶ τοῦ ἔπαιαν τὰ κάλλαντα.

Μὰ ὁ Νικητάρᾳ δὲν ἔλεγε καθόλου λόγῳ νὰ τοὺς δώσῃ καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν θείον του τὸν Κολοκοτρῶνη.

— Δὲν ντρέπεσαι — τοῦ λέει ὁ γέροντος τοῦ Μωρητᾳ — νὰ διακονεῖς κοντῆμα καπετάνιος, ἐσύ, με τόσες δόξες; Τί σὸί στρατηγὸς εἶσαι σύ;

— Πραγματενῆς δὲν εἶμαι, τοῦ ἀπάντησε πειραγμένος ὁ Ν. κητάρᾳς. Τὸνε ἡ μοῖρα μου νὰ γίνω καπετάνιος, μὰ δὲν θέλω νὰ κάνω τραυμάτια τὸ καπετανιλίκι μου.

Ὁ Νικητάρᾳς ὅπως ἔξερνομε, πέθανε πᾶμνητος, μὰ τιμημένος καὶ ἐνδοξος, ὅσο λίγοι.

* * * Ὅταν ὁ Θεόδωρος Δελιγιάννης ἦταν ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, κάποιος ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου ὑπέβαλε αἴτησιν ζήτησας τὸ παράσημο τοῦ Σατήρος.

Ὁ Δελιγιάννης ἀπάντησε τότε ἰννογράφως ὡς ἔξῃ:

«Τὰ παράσημα δίδονται δὲν ζητοῦνται...».

—Βρε Κοιτιόλουε ξεχάσεις πῶς ἀπολύθῃς;

Η ΠΙΣΤΗ ΣΩΖΕΙ

Τό Θαύμα τοῦ Ἄη—Νικόλα

*Ήταν Δεκέμβριος τοῦ 1942.

Καθισμένοι στὴν πρῶμη τοῦ ἐΠάθου ἀγωντεύαμε στὸν ὀρίζοντα τὸν ἥλιο δίνοντας, τὰ τελευταία του φιλιὰ στὴν γαληνερμένη θάλασσα, παιχνίδια μετὰ τὴν ἀκτίνες του ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ συννεφία ποὺ μαζεμένα στὴ δύση του μοιάζανε μετὰ προβάτια βόσκοντας στὸ λιβάδι.

*Ήταν ἓνα ἀπὸ τὰ σπάνια χειμωνιάτικα δελτιὰ καὶ μετὰ βρήκαμε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐξομολογήσουμε ἀπὸ τὴν ἐξάωση βάρδια μας.

Καθισμένοι πάνω στὶς δόρυες ἐυφροῦ, ποὺ μὰς χρῄσιμευαν γιὰ πολυβρόδες παρακολουθούσαμε τὰ φορητὰ καὶ μεταγωγικά καράβια τῆς νηποιοπέρας μας ποὺ μετὰ τὸ ἠλιοβασιλεῖα ἐμοιάζαν μετὰ γίγαντες ποὺπαίοναν τὸ ἀπονεματινὸ ὑπάντιο τους.

«Δὲν μὰς λῆε κάτι νὰ περάση ἡ ὄρα μας», λέει ἓνα ναυτάκι ἐπιστρατευμένο ἀπὸ τὴν Ἀγγυπο στὸν γεροθαλασσινὸ Νικόλα Ἀγγινὸ ἀπὸ τὴν Χίο.

*Ἀπὸ μικρὸ παιδιὸ ἡ μαστρονικόλας εἶχε ἀφήσει τὸ ἄμορφο νησάκι του καὶ μῆτρικε στὰ βαπόρια γιὰ νὰ κερδίση τὸ φῶμαί του. Χρόνια ἄλλακερα γύριζε σ' ὄλες τὶς θάλασσες μετὰ τὸ φορητὰ μας, ποὺ δούλευε ντοκουμένη, γνωρίζοντας τόπους καὶ τόπους. Τώρα ἠλιοκαμένος καὶ φθιμῶς ἀπ' τὴν ἀμύρια τῆς θάλασσας μετὰ τὰ ψαρά τοῦ μαλλιὰ καὶ τὴν ρυτίδες στὸ πρόσωπο ἀπ' τὴν πολὺχρονη σκληρὴ δουλειὰ τοῦ ναυτικού, ἤρθε νὰ προσφέρει ξανά τὶς ὑπηρεσίες του στὴν πατρίδα γιὰ τὸ ἐξοκλάδωμά της.

Ἐίχε κι' αὐτὸς στὸ ἥσυχον νησάκι τῆς φάμιλιά του ποῦχε νὰ τὴν δὴ 8 δλακερα χρόνια. *Ήταν τώρα 45 χρονῶν καὶ γιὰ μὰς μιά καλὴ συντροφιά μετὰ τὴν πολὺ καὶ ἄμορφο ἱστορία του. Ὁ πολεμὸς δημιουργεῖ πολλές ἀνάγκες καὶ τὸ μοσαϊκὸ τῶν ἡλικιῶν εἶναι κάτι τὸ συνηθισμένον.

«Βρὲ χρόνια πολλὰ Μαστρονικόλα, ξεχάσαμε ὅτι σήμερα εἶναι ἡ γιορτὴ σου». Καὶ ἔνας-ἕνας τοῦ σφίξαμε τὸ ροζιάρικον χερί δίνοντας του καὶ μιά εὐχή. Μὰς εὐκαιρίστηκε γιὰ τὶς εὐχές μας καὶ μετὰ τὸ καλοκάγαθον ὕψος του μὰς λέει: «Θὰ σὰς κεράσω ἀπὸ ἓνα καφεδάκι μιά καὶ δεμπορῶ τίποτε ἄλλο ἔτσι γιὰ τὸ καλὸ δρε παιδιὰ».

Τὸ δεχτήκαμε γιὰ νὰ μὴν τοῦ γαλοσοῦμε τὴν καρδιά.

Πίνοντας τὸ καφεδάκι καὶ τραβώντας τὴν πίπα του ποὺ ποτὲ δὲν ἐξήλυε (δείγμα τῶν θαλασσινῶν) ἐβρίξε μιά ματιὰ στὴν γαληνερμένη θάλασσα σὰν ἄθελε νὰ τὴν ρωτήση τί τάχος ἴσκειθε κάτω ἀπ' τὰ ἥσυχον νερά της, ποὺ σοὶ μαγεύουσι τὴν ψυχὴ. Κομνώντας τὸ κεφάλι του ἔνα πικρὸν καυδὸνελο στὸ γέλιον, γυρίζοντὰς τὸ μέρον μας καὶ ἀφίσει νὰ καταλάβουμε πόσο γελασμένοι καὶ ἀπειροὶ ἐ-

μαστέ ἀπ' τὴ θάλασσα.

«Πόσα φαρμάκια κλείνει μέσα της ἡ πλανεύτρα. Ὅσες χαρές σοὺ δίνει σὰν εἶναι σὰ καλὰ της, τόσες πίκρες σὲ ποτίζει ὅταν θυμῶσῃ», εἶπε τραβώντας μιά δυνατὴ ρουφηδιὰ ἀπ' τὴν πίπα του καὶ σάπασε.

Σὲ μιά δευτέρα παράκλησή μας ἀσχίσε τὴν ἱστορία του.

—Ταξιδεύσαμε στὴ δόρειον θάλασσα, πηγαίνοντας ἀπ' τὴν Ἀγγυία στὸν Ἀρχάγγελον τῆς Ρωσσίας νὰ φορτώσουμε ξυλῆια. Ἀρχῆς χειμῶνος καὶ τότε μετὰ μιά θάλασσα ἀρκετὰ ἀγριεμένη.

Παλλὸ τὸ καράβι μας, τὸ «Φρέντ», σκαμπανίδαε κι' οἱ μηχανεῖς του ἀγκομαχοῦσαν νὰ τὸ σπρώχνουν στὸν προορισμὸ του. Ἡ δουλειὰ, ρουτίνα ὅπως τὴν γνωρίζετε κι' ἐσεῖς τώρα, μὰς ἔκανε νὰ ἐξηνάμε τίς μέρες ποὺ πενούσαν. Ὁλες ὁμοίες κι' ἄχαρες.

*Ὅσο γυλῶναμε στὸν κάβο τῆς Νορβηγίας γιὰ νὰ τὴν καθαντίζουμε, τόσο ἡ θάλασσα ἀγριεκε καὶ τὰ ἐνημερώματα 3 τοῦ Νοεμβρίου τὸ ταξίδι μα ε μεταβλήθηκε σὲ πάλι γιὰ νὰ κρατηθούμε καὶ νὰ μὴν δουλιάζουμε.

Τρεῖς μέρες τραβερσούμενοι στὸ ἴδιο μέρος παλεύσαμε μετὰ τὰ κύματα μετὰ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα. Ἡ ἀνάπαυση ἦταν ἀγνοηστὴ, παίρναμε μόνο ποὺ καὶ ποὺ κομμάτια μπουκιὰ στὸ πόδι πίνοντας ἀμικτὸ οὐμί γιὰ νὰ τὰ βγάλουμε περὰ μετὰ τὸ τσουχτερὸ κρύον. Βουὰ τὸ κύματ' ἔσαν γαν στὴν μάσκα τοῦ κοσμοῦ μας καὶ μαρισμένα ἐξένωνταν στὴν κουβέλλα, σαρκώνοντας ὅτι εἴδισκαν καὶ δὲν εἶδισκαν καὶ μὰς ἔκαναν τὶς βάρκες καὶ τὶς σχεδίες συντριμμία. Ἡ πάλι ἦταν τρομερὴ. Παγυμένον δ' ἔβορῆς σφύριζε στὰ ἔσπρια καὶ τὸ καράβι ἐτρίχε σὰν τὰ κάκαλα τῶν βουκολάκων στὸ νυχτερινὸ τους περίπατο.

Ὁ καπετάνιος στὴ νύφουρα ἀγωνιζόταν νὰ κρατήσῃ τὸ βαπόρι στὴν πορεία του. Νύχτα-μέρα κοροφωμένος στὴ θέση του εἶνε κουράγιον σ' ὄλου μας. Τὸ ὕγρον στοιχεῖο ὄμως ἦταν στὸ ὑποερίον τοῦ καὶ μὰς χαστούκιζε μετὰ ἀγριεμένα κύματά του, ἀφρίζοντας σὰν τὸ σάλιο μαινώμενον ταύρου ποὺ γυμνὰ σκότωση τὸν ταυρομάχον ὅταν τὸν προκαλῆ μετὰ τὸ κόκκινον παῖν τοῦ. Ἐνα τεοῦστίον κύμα ζωντανὸν ἔσκασε στὴ νύφουρα τοῦ βαπορίου, δίνοντας μιά πολὺ ἐπικίνδυνον κλίση. Στὴν προσπάθειαν τοῦ τιμονιέρη νὰ τὸ εἶρη στὴν ἰσορροπία του μὰς ἔσπασε τὴν καδῆνα τοῦ τιμονιου.

Σὰν καρυδοτσοῦλο πασάδερη τὸ δίνοῦς τιμόνι καοῦδὶ μας. Ἐρωσίου τῶν κυμάτων ποὺ τὸ στροβίλιζαν στὴν μαγία τους νὰ τὸ καταπιῶν γιὰ νὰ χορτάσῃν τὸ ἀγρόσταγον στομάχι τοῦ θηρίου.

Ὁ καπετάνιος μὰς ἔδωκε ἐντολὴν στὸ γεωμετρικὸν νὰ πάμε πρῶτα στὸ χειρικίον πηδάλιον γιὰ νὰ τὸ κυβερνήσουμε ἀπ' ἐκεῖ.

Μὲ χίλιες προσπάθειες καὶ ἀγῶνες, δε-

μένο καλὰ γιὰ νὰ μὴν παρασυρθεῖν ἀπ' τὰ κύματα οἱ τρεῖς ἄνδρες πάλευαν νὰ εὐαίσουν στὸν προορισμὸ τους κινδυνεύοντας κάθε στιγμὴ νὰ παρασυρθῶν καὶ νὰ βρεθοῦν στὴ θάλασσα. Ὁ καπετάνιος κατεβαίνει στὸ σαλόνι ἀκολουθούμενος ἀπὸ πέντε ναῦτες, ποὺ βρίσκονταν κοντὰ του καὶ πᾶνε μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ ἉΓίου Νικόλα. Μὲ κατάνυξη καὶ μετὰ βρησκευτικὴ εὐλάβεια ποὺ δύσκολα τὴν νοιάζει κανεῖς ἂν δὲν βρεθῆ σὲ τέτοιες στιγμῆς, γονατίζει μπροστὰ στὸν Ἅγιον κόνοντας τὸ σταυρὸ του καὶ τὸ γέλιον τοῦ φιθύριζαν μιά προσευχὴ.

Τὸν μιμηθήκαμε ὅλοι σπρωχόμενοι ἀπὸ μιά ἀκατανίκητη δύναμη καὶ γονατίζοντας ἐνώσαμε μαζί του τὶς δεήσεις μας.

Ἐξω ἡ θάλασσα βερμεμένη μουγκρίζει, ἀπειλώνοντας νὰ μὰς συντρίψῃ κι' ὁ βορᾶς σφύριζε στὰ ἔσπρια τὸν ἀγριο σκοπὸ του σὰν ἴσκεινε τὴν νεκρῶσιμον ἀκολουθία μας. Ἐναμαλλισμένον καὶ μετὰ μάτια κατὰκόκκινον ἀπὸ τὴν ξαγρίπνην μετὰ μαύρου κύκλου γύρω τους, μετὰ θαλασσοδαρμένο πρόσωπο, ἀχρὸ ἀπὸ τὴν κούραση, σκώθηκε ὁ καπετάνιος κρατώντας εὐλαβικὰ στὰ κουρασμένα χεῖρα του τὴν ἁγία εἰκόνα, κατηνύθη στὴν πρῶμη. Ἐμεῖς τὸν ἀκολουθήσαμε σὰν ὑπνωτισμένοι.

Μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου μπροστὰ περάσαμε τὸ κατὰστρωμα καὶ χωρὶς πολλοῦ κινδύνου εὐάσαμε στὸ πηδάλιον. Ἡ εἰκόνα στήθηκε πάνω στὸ τιμόνι. Ἐκάνον πίστεως καὶ εἰκόνα προσήτοιον ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ καπετάνιου μὰς καὶ μετὰ ὅλοι κόνοντας εὐλαβικὰ τὸ σταυρὸ μας καὶ φιλώνοντας τὸ τροπαίρι τοῦ Ἁγίου γονατίσαμε σὲ μιά ὑπέρτατη προσευχὴ. Εἶγαμε ἀφῆσει τὴν τύχη τοῦ πλοίου μὰς στὴ δύναμη τοῦ Ἁγίου. Ἄυτον ποὺ ποτὲ δὲν μὰς ἐγκαταλείπει.

Σὰν νὰ κρατοῦσαν τὸ τιμόνι ἀστάθηνον μπράτσον τὸ βαπόρι, κρατοῦσε τὴν πορεία του στὴν κοσμογαλασσινὰ αὐτὴ. Ἐξευγόνοντας κάθε φορὰ ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Ὁ Ἅγιος εἶχε κάμει τὸ θαῦμα του δίνοντα μιά ἀκούη φορὰ τὴ βοήθειάν του σ' αὐτοῦς ποὺ μετὰ θερμῆν τοῦ τὴν ζητοῦσαν. γλυτώνοντάς μας ἀπὸ ἔθλιαον πνιγμόν.

Μετὰ δυὸ μέρες ἡ θάλασσα ἔπεσε καὶ μετὰ μπροσάσαμε καὶ ἐπισκευάσαμε τὴν ζημιὰς μας, εὐθάνοντας μετὰ ἀσφάλεια στὸν προορισμὸ μας.

«Ἄς εἶναι δοξασμένο τ' ὄνομά του», εἶπε τελειώνοντας ὁ Μαστρονικόλας καὶ σταυροκοπήθηκε. Κάνανε κι' ἐμεῖς ὅλοι τὸ σταυρὸ μὰς μετὰ πίστην καὶ κατάνυξη.

Ὁ ἥλιος εἶχε γείρει στὴ δύση τοῦ σερωνοντας τὴν νύχτα πίσω του μετὰ μαύρα πέπλα καὶ τὴν ἡσυχία ποὺ καλεῖ κάθε βουρασμένον νὰ πάη νὰ ἐξασπασθῆ Κελεμνητῶσιον νύνασιοντάνας τὸ γέρον μὰς γιστὶ στὶς 10 τὸ βράδυ ἔπρεπε νὰ σκευθούμε γιὰ βάρδια. Β. ΝΑΥΤΙΚΟΣ.

Καθώς τὸ νέον ἔτος 1950 ἔρχεται εἰς τὸ προσκείμενον τῆς ἱστορίας διὰ τὰ διαδραματισθῆναι τὸν δημιουργικὸν τοῦ ῥόλου εἰς τὴν κίνησιν τῆς ἀνθρωπότητος, πρὸς τὴν πρόδον, τὴν εὐρίνην καὶ τὴν εὐμερίαν αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπικοινωνήσω μετὰ πάντας τοὺς ἐνθέρμως συνεργαζομένους διὰ τὴν πλήρη εὐδωκίαν τῆς βαρυσήμαντα ἐθνοφελούς Ἀναμορφωτικῆς προσπάθειας, Δ)τὰς, ἈΕ)κοὺς ὀπλίτας καὶ τοὺς ἀπευθύνοντάς ἐγκαρδιωτέρας εὐχὰς ὑπὲρ τῆς προσωπικῆς καὶ οἰκογενειακῆς των εὐτυχίας.

Παράλληλως ἐκπληρῶν χρέος τιμῆς καὶ καθήκον δικαιοσύνης ἀπευθύνω πρὸς τοὺτους καὶ ἀπαντᾶς τοὺς καθ' οἰονδήποτε τρόπον συντελέσαντας εἰς τὴν προαγωγὴν καὶ ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου τῆς Μακρονήσου, τὰ θερμὰ συγχαρητήρια καὶ τὰς εὐχαριστίας διὰ τὴν θετικωτάτην συμβολὴν καὶ βοήθειαν ἣν μοι παρέσχον κατὰ τὸ ἀπερχόμενον ἔτος καὶ χάρις εἰς τὰς ὁποίας τὸ νησί μας ἐπανεκτινέθηκε εἰς τὸν ἔθνικόν κορμὸν χιλιάδας παραπλανημένων παρὰ τοῦ ἐπαράτου Σλαυκομμουνιστοῦ Ἑλληνοπαίδων, ἐδικαίωσε τὰς προσδοκίας τῆς ἡγεσίας, συνεδοήθησε σοβαρῶς εἰς τὴν νίκην τῶν Ἑλληνικῶν ὀπλων καὶ ἐδραϊθῆναι εἰς τὴν ἔθνικὴν καὶ διεθνή συνείδησιν ὡς ἐπίτευγμα ὄψερ μόνον ἢ κοιτῆς τοῦ φωτός τῆς Ἑλευθερίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ Πατρίδος μας ἡδύνατο νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν δεινῶς παρὰ τοῦ Διεθνούς

ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΗ ΗΜ. Δ)ΓΗ ΓΕΝ. Δ)ΤΟΥ Ο. Α. Μ. ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ

κομμουνισμοῦ χειμαζομένην Ἀνθρωπότητα.
Ἦδη, μετὰ τὴν περιλαμπρὸν νίκην τοῦ Ἑθνικοῦ μας Στρατοῦ καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς ἐπὶ 10ετίας σχεδὸν δολοκλήρον ὑπὸ τῶν ποικιλοχρόμων φασισμῶν καὶ τοῦ Σταυροῦ συμμοριτικοῦ ἐφιόλιτου δεινῶς χειμασθείσης Πατρίδος τὸ ἔτος 1950 ἀρχίζει μετὰ τοὺς

αἰσιότερους οἰωνοὺς καὶ ἐμφανίζει τὰς πλέον εὐχάριστους προοπτικὰς διὰ τὴν ἀξιοποίησιν τῆς Νίκης καὶ πᾶν θυσίῶν τοῦ λαοῦ μας, τὴν ἐπιύμνιν τῶν φοβερῶν μεταπολεμικῶν προβλημάτων, ἀτίνα ἀφήκεν ὡς κατάλοιπον ἢ ξενοκίνητος ἀνταρσία, καὶ τὴν πλήρη ἀποκατάστασιν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἐθνικοῦ μας δίου.

Μὲ τὴν δεβαιότητα ὅτι τὸ ἔτος αὐτὸ θὰ σημάτῃ τὴν δικαίτην ἀντιμετώπισιν τῆς Ἑθνοφελούς προσπάθειας ἦν ἡ Πατρίς μὲν ἀνέθεσεν, στρέφω εὐγνώμονα τὴν σκέψιν πρὸς τοὺς ὑπερέχουσιν νεκροὺς τῶν ἀγώνων τῆς Φυλῆς, καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν Ἑθνικῶν ἐπάλλεξων πεσσόντας Μακρονησιώτας καὶ καλῶ ἀπαντᾶς εἰς καθολικὸν συναγεμνὸν διὰ τὴν κατασφάλισιν τῶν ἐξόχων ἔθνικῶν μας πεπραμένων.

ΖΗΤΩ ΤΟ ΕΘΝΟΣ
ΖΗΤΩ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΖΗΤΩ Ο ΣΤΡΑΤΟΣ

Γ. ΜΠΑ.Ι.ΡΑΚΤΑΡΗΣ

Ταξίαρχος—Γεν. Δ)ντῆς Ο. Α. Μ.

Ἐπὶ τῇ ἀνατολῇ τοῦ Νέου ἔτους 1950 ἀπευθύνω ἐγκαρδιῶν χαιρετισμῶν εἰς τοὺς Διοικητὰς, ἈΕ)κοὺς, ὀπλίτας καὶ ἰδιώτας τοῦ Ὄργανισμοῦ Ἀναμορφωτικῶν Μακρονήσου.

Κατὰ τὸ λήξαν ἔτος 1949 χάρις εἰς τὴν ἀδάμαστον θέλησιν ὀλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, χάρις εἰς τὴν ἀπαράμιλλον ψυχικὴν ἀντοχὴν καὶ καρτερίαν, τὴν ἀκατάβλητον τέλος ὀρηκτικὴν καὶ ἐρεσιν πρὸς θυσίας, ἡ Πατρίς μας, ἡ Ἑλλάς ΕΝΙ-ΚΗΣΕ νίκην μεγάλην.

Ἡ Ἑλληνικὴ λόγχη ἔδωσε τέρμα εἰς τὰ δεινὰ ἐνὸς τριτοῦς σκληροτάτου πολέμου ὑπὲρ δωμῶν καὶ ἐστιῶν, ὑπὲρ ἱερῶν καὶ ὁσίων, ὑπὲρ τῆς διατηρήσεώς μας ὡς ἔθνους καὶ ὡς Φυλῆς.

Ὁ Σλαυκίνητος συμμοριτισμὸς ἐξουθενωμένος καὶ ἀποδιωγμένος ἀπὸ τὴν δικὴν μας ἀλκή, ψυχωραγεῖ εἰς τὰ πέραν τῶν συνόρων μας κατασφύγιά του, καὶ ἡ ἔθνικὴ ἀνδρεία καταυγάζει διὰ μιαν ἀκόμη φοράν τὸ παγκόσμιον στερέωμα καὶ ἐπισύρει τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν ὑπόληπν ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

Οὕτω τὸ νέον ἔτος 1950 εἰσέρχεται ὑπὸ αἰσίσιον οἰωνοῦ διὰ τὸ μέλλον τῆς φυλῆς μας καὶ ἀνατέλλει χαριτωπὸν καθ' ἀπασάν τὴν Ἑλληνικὴν γῆν, ἀπὸ τῆς Ὀρεστιάδος μέχρι τοῦ Ταινάρου καὶ ἀπὸ τοῦ Ἰονίου πελάγους μέχρι τῆς Ρόδου καὶ τῆς Κρήτης.

ΕΥΧΑΙ ΤΟΥ ΓΕΝ. ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑΡΧΟΥ

καὶ δύσκολον μεγάλην μάχην τῆς ἀνοικοδομήσεως ἐκ τῶν ἐρείπιων τὰ ὅποια ἐπεσώρευσε ὁ ἀπαισίας συμμοριτισμὸς καὶ ἡ κομμουνιστικὴ θρησιῶδα.

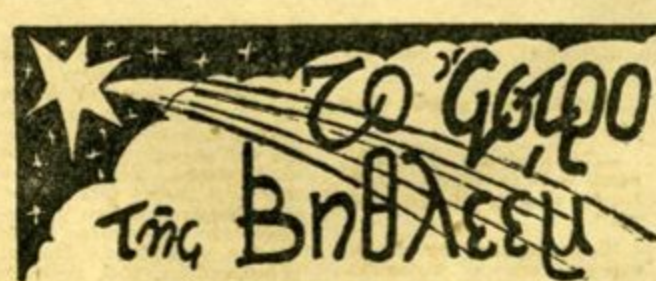
Ἐπὶ τοιοῦτους αἰσίσιον οἰωνοὺς εἰσέρχεται τὸ νέον ἔτος 1950 λαμπρὸν καὶ φωτοδόλον ὡς ἀπαρχὴ μιᾶς νέας περιόδου καὶ καλεῖ δλους τοὺς ἐντός καὶ ἐκτός τῶν ὁρίων τῆς Χώρας Ἑλληνας εἰς ἔθνικόν συναγεμνὸν ἐντατικῆς ἐργασίας διὰ τὴν μεγάλην μάχην τῆς εὐρίνης, τῆς πλήρους ἀνασυγκροτήσεως τῆς φιλάταις Πατρίδος.

Εὐχομαι εἰς δλους σας ἀτομικὴν καὶ οἰκογενειακὴν εὐμερίαν, εἰς δὲ τοὺς ἰδιώτας ταχεῖαν ἐπάνοιον εἰς τὰς ἐστίας των διὰ νὰ συμβάλουν καὶ αὐτοὶ μαζί με δλους τοὺς ἄλλους Ἑλληνας εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐθνικῆς ζωῆς εἰς τὸν τόπον

ΜΠΑΡΜΠΑΣ ΘΩΜΑΣ

Ἄντ)ρχης Γεν. Στρ)ρχης

Ἡ ἐπιστημονικὴ ἐξήγησις τοῦ Ἄστρου τῆς Βηθλέμ, καὶ κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴν Ματθαῖον ὠδήγησε τοὺς Μάγους εἰς προσκύνεισιν τοῦ Θεοῦ Βρέφους ἀποχόλησε, μετὰ τὸν τοῦ Ἁγίου Πατρός τῆς Ἐκκλησίας, πολλοὺς σοφοὺς ἀστρολόγους καὶ θεολόγους, ποὺ ἐββασαν σὲ ποικίλλες ἐκδοχὰς καὶ λύσεις. Κατ' ἀρχὴν ἐκράτησε ἡ γνώμη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ὑπερφυσικοῦ πρωτοφανοῦς φαινομένου ἢ Ἀγγέλου, ποὺ βεῖα δούλησει ὑπέδειξε εἰς τοὺς μάγους τὴν Φάτιν. Ἀργότερα ὁ Θεὸς Ὁριγίνης, μετὰ τὸν καὶ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον, ὑπεστήριξε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κομήτου, πλείστοι δὲ ἄλλοι περὶ διάπνοτος, μεταωρίτου ἢ δολιδος, ἀλλὰ οἱ ἐκδοχὰς των δὲν ἐκράτησαν, καθ' ὅσον οἱ μὲν κομήται ἐθεωροῦντο καὶ θεωροῦνται πρῶτον ἰσοκάνων καὶ ἀποκλείεται οἱ μάγοι μελετῆται τῶν ἀστρῶν νὰ προεδίδασαν, ὡς συνέβη, ἐκ τοιοῦτου

φαινομένου τὴν γέννησιν μεγάλου καὶ ἐνδόξου βασιλέως, αἱ δὲ λοιπὰ ἐξηγήσεις δὲν ἀνταπεκρίνοντο πρὸς τὴν φύσιν τοῦ γεγονότος, λόγω τῆς ταχυτάτης κινήσεως τῶν σωματίων τούτων.
Ἐπίσης ἀποκλείεται νὰ ἦτο εἰς τὴν λαμπρὴν πλανητῶν, ὁ Ἄρης, Ζεὺς ἢ Κρόνος, καθὼς οὗτοι ἦσαν εἰς τοὺς ἀστρολόγους, κατ' ἀκολουθίαν καὶ τοὺς μάγους, γνωστοί, τὸ δὲ φαινόμενο πρωτοφανές.

Τὸν 17ον αἰῶνα ὁ ἀστρονόμος Κέπλερ ἐξ ἀφορμῆς τῆς συμβάσεως τὸ 1604 συνόδου, ἦτο συμπάσεως εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον τοῦ στερεώματος τοῦ Διὸς καὶ Κρόνου ἀνεῦρε δ' ὑπολογισμῶν, ὅτι τοιαύτη εἶχε συμβῆ καὶ πάλιν τὸ 747 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης καὶ δοθέντος, ὅτι ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ τοποθετεῖται εἰς τὸ 749—750 ἐξήγησε δ' αὐτῆς τὸ ἀστρὸν τῆς Βηθλέμ. Ἐκ τῶν μετὰ τὴν σημερινὴν ἐξηγήσεων τοῦ φαινομένου

οὐδεμία ἐγένετο κοινῶς δεκτὴ, κρατεῖ δμως ἡ τοιαύτη ποὺ θεωρεῖ τὸ ἀστρὸν ὡς νέον καὶ καινοφανὲς καθὼς ἐκτός τοῦ ὅτι συμβιβάζεται πληρέστερον πρὸς τὰς εὐαγγελικὰς μαρτυρίας καθ' ὅσοι: 1) ἀκολουθοῦσε, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀστέρας, τροχίαν ἀπὸ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς, 2) ἐφαίνετο καὶ τὴν ἡμέραν, 3) ἐξηφανίσθη ὅτε οἱ μάγοι ἐββασαν εἰς Ἱερουσαλήμ καὶ ἀνεφάνη ὅτε ἐκύνσαν καὶ πάλιν πρὸς Βηθλέμ, καὶ 4) παρὰ πάντα ἀστρονομικὸν νόμον εἴσθη ὅτι ἦν τὸ παιδίον καὶ εἶτα ἐξηφανίσθη ὀριστικῶς. Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ μόνη ἐξήγησις ποὺ καλύπτει τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἐπιστήμης νὰ προσεγγίσῃ καὶ ἐρμηνεύσῃ διὰ τῶν φυσικῶν καὶ ἀστρονομικῶν δεδομένων τὸ θαυμαστὸν καὶ ἐξαιρετικὸν φαινόμενον ποὺ συνῶδωσε τὴν ἐνανθρώπισην τοῦ Κυρίου καὶ ὠδήγησε τοὺς μάγους εἰς προσκύνεισιν.

*Από τότε που έδωσα μία πετυχημένη απάντηση σε μία ερώτηση του λοχαγού μου, απέκτησα τη συμπάθειά του και — δόξα τῷ Θεῷ — τα γυαίνουμε μία χαρούλα. Ἄρδεια ζητούσε; τὴν εἶχα. Ἄρδουλλα καινούργια ἴβηλα; μοῦ τῆδινε. Κοντολογίς ἔπρεπε γιὰ μένα μία ἰδιαίτερη ἀδυναμία πού με τιμοῦσε φυσικά και μ' ἔκανε νὰ βλέπω τοὺς ἄλλους εἰς τὸ ὕψος. Καὶ μονάχα ὁ ἐπιλοχίας μ' ἔβλεπε μὲ μισὸ μάτι. Εἶχα καταφέρει δηλαδὴ νὰ ἔχω τὴν συμπάθεια τοῦ Λοχαγού και τὴν ἀντιπάθεια τοῦ Ἐπιλοχία.

— Ἀτοῖδα παῖδι! ἔλεγε ὁ Λοχαγός γιὰ μένα.

— Τρίχες! μουρμούριζε ὁ ἐπιλοχίας κάτω ἀπ' τὰ μουστικάκια του.

— Γερὸ μυαλό! ἔλεγε ὁ Λοχαγός.

— Μπουρδες! φιδύριζε ὁ ἐπιλοχίας στὸ δοῦλό του.

Ἄλλὰ ἅμα τάχεις καλά μετὰ τοῦ Λοχαγού τύφλα νῶχναν ἔκατον ἐπιλοχίες.

Ἔτσι ἡ ζωὴ μου στὸ λόχο ἦταν ἀνετὴ, μέχρις οὗτου μὴν μέρα πῆραμε σῆμα πὺς θ' ἔρχόταν ὁ Στρατηγός γιὰ ἐπιθεώρησι. Συναγερμένος στὸ τάγμα, καθαριότητα, διευθετησι εἰδῶν θεωρίες κ.τ.λ. γιὰ τὴν καλύτερη ἐμφάνισι τῶν λόχων. Καὶ ἡ μεγάλη μὲνα ἔφτασε. «Στὸν πρῶτο στίχο νὰ βάλετε ὁ Ταγ)χης. Καὶ φυσικά ὁ Λοχαγός στρατιώτες εἶχε πῆ χαγός μου μ' ἔβαλε στὸν πρῶτο στίχο.

— Σὲ θέλω! μοῦπε ν' ἀπαντήσης ζωηρὰ και εὐστοχα!

— Μείνατε ἡσυχος Κυρ-Λοχαγέ! ἀποκρίθηκε και στηλῶθηκα μετὰ περηφάνεια στὴ σειρὰ μου.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε ἡ σάλπιγγα νὰ σημαίνει ἐπρσοχή, ἔρχοταν ὁ Στρατηγός. Μετὰ τὰ τυπικά τῆς ἀναφοράς προχώρησε πρὸς τὰ παρατεταγμένα τμήματα. Ἐγὼ ἐκεῖ «Κλαρίνο μετὰ τὸ βλέμμα κατ' εὐθείαν ἐμπρός.

Σὲ λίγο εἶδα τὸ Στρατηγὸ νὰ φάνη στὸ ὕψος τὸ δικό μου και νὰ σταματᾷ μπροστά μου. Πίσω του στάθηκε ὁ Ταγ)χης και ὁ Λοχαγός πού εἶχε μία ἔκφρασι ἱκανοποιήσεως.

— Στρατιώτης Κλεόβουλος Μερεμέτης!... ἀρχισα ἐγὼ.

— Ἐοῦ τί κάνεις; με διέκοψε ὁ Στρατηγός.

— Καλὰ εὐχαριστῶ! Στρατηγέ μου! ἀπάντησα ἐνθουσιασμένος, πού ένας ἔστρατηγός ἔδειχνε τόσο ἐνδιαφέρον γιὰ μένα. Ὁ Λοχαγός μου κοκκίνησε. Ὁ Ταγ)χης ἀγρίεψε.

— Δὲν σε ρωτῶ γιὰ τὴν ὕψεια σου! ξαναπῆ ὁ Στρατηγός. Τὶ δουλειὰ κάνεις στὸ λόχο σε ρωτῶ!

— Ἀποθηκάριος! ἐφέλισα, καταλαβαίνοντας τὴν γκάφα μου.

τὸ εἰδημογράφημά μας

ΓΚΑΦΕΣ

τῆς ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑ

Ὁ Στρατηγός ἔκανε νὰ φύγῃ, ἔπειτα σάν νὰ μετάνιωσε γυρῶσε πάλι σὲ μένα και με ρώτησε :

— Ἐρεῖς τί εἶναι ὁ Σολωμός ;

— Μάλιστα, ἀποκρίθηκα μετὰ ἄρρος, ὁ Σολωμός εἶναι... πρᾶσινος ἀπ' τὸ κακό του.

— Βλάκα! μουρμούρισε κι' ἔφυγε πίσω ἀπ' τὸ Στρατηγὸ.

Τὸ ἀπόγευμα με κάλεσε στὸ γραφεῖο του.

διτόρο στὴ Λέσχῃ τῶν Ἀξιωματικών. Θὰ τὰ καταφέρῃς.

— Μάλιστα! ἀπάντησα ἐνθουσιασμένος πού καλύτερα τὴ θέση μου στὸ λόχο κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἀνέλαβα τὰ καινούργια μου καθήκοντα.

Γιὰ λίγο καιρὸ δὴ πῆγαιναν καλά και μπορῶ νὰ πῶ, πὺς εἶχα ἀρχίσει νὰ ἀνακτῶ τὴν συμπάθεια τοῦ Λοχαγού μου, ὅταν μὴν εἶχαμε ἐπισκέψεις στὸ τάγμα. Εἶχαν ἔλθῃ μερικὲς γυναῖκες τῶν ἀ-

...Τὰ τρία πιάτα ἔπεσαν στὸ κεφάλι τῆς πεθερᾶς...

— Ἦλιθιε! μοῦπε ὅταν πακοσέρδα!

Ἀκούστηκαν μερικὰ γέλια ἀπὸ πίσω.

— Τὸν κακό σου τὸν καιρὸ! μοῦπε ὁ Ταγματάρχης. Ὁ Σολωμός εἶναι ὁ ἐθνικός ποιητής!

Ἐγὼν κόκκινος ἀπ' τὴ στυνοχάρια μου κι' ὁ Λοχαγὸς ρουσιάστηκε μπροστά του καὶ μ' ἔστειλε κατ' εὐθείαν στὴν πειθαρχεῖα πρὸς μεγάλη χαρτὴν Ἐπιλοχία. Ἀπ' τὴν ἄλλη μέρα ἦμουν μόνιμος στὰ καινὰ του λόχου. Μὰ ἡ ἀτυχὴ δὲν κράτησε πολὺ καιρὸ. Μὴνέρα ὁ Λοχαγός με ξανακάλεσε στὸ γραφεῖο του.

— Ἀπεφάσισα, μὴ εἶπε, νὰ ξεχάσω τὴν βλακώδη στάση σου στὴν ἐπιθεώρηση τοῦ Στρατηγού κι' ἐπειδὴ εἶσαι ἐμφανίσσιμος θὰ σε δώλω σερ-

ξωματικών και ἡ πεθερὰ τοῦ Διοικητῆ. Τὸ μεσημέρι τοὺς παρέθεσαν γεῖμα στὴ Λέσχῃ και ἐγὼ προσπαθοῦσα νὰ μὰ ὅσο τὸ δυνατόν προσεκτικώτερος και μέχρις ἐνός σημείου τὰ κατάφερα. Σερβίρησα τὸ ὄλο και τοὺς μεζέδες μετὰ γάκτ, ἔδωσα τὴν σούπα μ' ὅσο ἱκανοῦσα μεγαλύτερη εὐγένεια και γενικά ἦμουν εἰσιμος ἐ ἱκανοποιήσω κάθε ἐπιθυμία τῶν συνδαιτημόνων. Κι' ἔφτασε ἡ σειρὰ τοῦ στιφάδου. Πῆσα τὸ δίσκο μετὰ τέσσαρα πιάτα νὰ σερβίρω. Ἦταν πρῶτη γορὰ πού ἔπεσαν δίσκο μετὰ τὰ πιάτα. Ὅσο ποχώρησα μετὰ ἀέρα κι' ἔφτασα στὸ Διοικητῆ. Τὸν σερβίρησα ἀπ' ἀριστερὰ και ἦμουν εἰσιμος νὰ συνεχίσω τὸ σερβίρισμα ὅταν τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἐνοιωσα τὸ δίσκο νὰ βαραῖν πρὸς τὰ δεξιὰ και πρὶν προλάβω νὰ τὸν ἱσορροπήσω ξέφυγα τὰ

τρία πιάτα κι' ἔπεσαν στὸ κεφάλι τῆς πεθερᾶς τοῦ Διοικητῆ, πού καθότανε πλάι. Δὲν ξέρω ἂν ἔχετε δῆ στιφάδο στὸ κεφάλι μὴς καθὼς πρέπει κυρίας. Σὰς θεβαῖὸ πάντως πὺς εἶναι ἓνα θέσμα κομικοτραγικό.

— Τέρας! φώναξε ἐκεῖνη και δὸς του κατέβαζε κρεμμύδια ἀπ' τὰ μαλλιά της.

— Κτῆνος! οὐρλιαξε ὁ Διοικητῆς, σκουπίζοντας τὶς σάλτσες ἀπ' τὴ μούρη τῆς πεθερᾶς του.

Ὅσο γιὰ μένα, πέρασα δέκα μέρες στὸ πειθαρχεῖο ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ γεγονότος. Ὅταν βγήκα ἀπ' τὸ πειθαρχεῖο ὁ Λοχαγός μου εἶχε μετατεθῆ κι' ὁ Ἐπιλοχίας ἔβριχε τὴν εὐκαρία νὰ με ταραξὶ στὶς ἀγγαρίες. Ὑπέμενα αὐτὴ τὴν κατάστασι και βασανίζα τὴ σκέψη μου νὰ βρῶ ἓνα τρόπο νὰ ξεφύγω ἀπ' τὴν ἀφόρητὴ ζωὴ πού πού ἐπέβαλλε ἡ ἀντιπάθεια τοῦ Ἐπιλοχία. Καὶ μὴν μέρα πού ὁ λοχαγός μὰς ἔλεγε πὺς θὰ βρῆναι γουρούνια και κόττες γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὸ συσσίτιο τοῦ λόχου, μὴν ἦρθε μὴν φωτεινὴ ἰδέα:

— Καὶ γιὰτί και νὰ μὴ βρῶμε και κουνέλια κυρ Λοχαγέ; τοῦ εἶπα πού εἶναι πειὸ παραγωγικά;

Τὸ ἄρεσε ἡ ἰδέα μου τοῦ Λοχαγού.

— Ἐρεῖς ἀπὸ κουνέλια; με ρώτησε.

— Πὺς δὲν ξέρω! τοῦ εἶπα. Ἐχω μάλιστα στὸ σπίτι μου! Θὰ εἶρω ἓνα ζευγάρι και σὲ ἔξη μῆνες θὰ ἔχουμε πενήντα κουνέλια.

— Μπράβο! μὴν ὁ Λοχαγός, νὰ πᾶς νὰ φέρῃς δύο και θ' ἀναλάβῃς ἐσὺ τὴ συντήρησή τους. Δὲν θὰ κάνῃς ἄλλη δουλειὰ!...

Σὲ μὴν ἑβδομάδα εἶχα φέρῃ ἓνα κουνέλο και μὴν κουνέλια, πού τὰ εἶχα διαλέξει ἄμνος πού ἀπ' τὸ σπίτι και ἀρχισα τὰ νέα μου καθήκοντα. Καὶ δὸς του φαί στὰ κουνέλια και δὸς του ξάπλα ἐγὼ, περιμένοντας νὰ γεννηθοῦν τὰ πρῶτα κουνελάκια. Πέρασε ἓνας μῆνας ἔτσι και τὰ κουνέλια εἶχαν γίνῃ τετράπαχα, μὰ νὰ γεννηθοῦν ποθενεὶν. Ἀῖψα τὴν τροφή τους. Πέρασε ὅμως κατ' ἐξέτερος, μῆνας χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἐν τῷ μεταδ' ἀρχισαν οἱ γκρίνιες τοῦ Λοχαγού.

— Θὰ γεννηθοῦν! τὸν ἔβουαῖνα ἐγὼ, ἐως οὗτου ἡ ὑπομονὴ τοῦ Λοχαγού ἐξηντλήθη. Πῆρε λοιπὸν προχθὲς ἓναν εἰδικὸ κι' ἤλθε νὰ ἐξετάσῃ τὸ ζήτημα. Ὁ εἰδικὸς ἔπισσε τὰ κουνέλια, τὰ κῦτταξε μετὰ προσοχὴ κι' ἔπειτα γυρίζοντας στὸ Λοχαγὸ τοῦ εἶπε :

— Ἐρετε γιὰτί δὲ γεννοῦν;

— Γιὰτί; ρώτησε ὁ Λοχαγός.

— Γιὰτί εἶναι και τὰ δύο... ἀρσενικά!

Τὸ ἴδιο βράδυ ξαναπῆγα στὸ... πειθαρχεῖο!

Libo ασπ Το ΠΑΡΑΠΕΙΛΑΣΜΑ

Κ.Κ. 99%
Α.Κ.
Ζ.Κ.

ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Πολύς κόσμος έχει γελάσει για τις περιοχές «ελεύθερες εκλογές», που γίνονται στις ζοδιετακρατημένες χώρες. Στις εκλογές αυτές, κατέρχονται 100% όλοι οι ψηφοφόροι, οι δε υποψήφιοι του λαού λαμβάνουν πάντοτε τα 99% των ψήφων. Σύμφωνα με τον διαφημιστικό θόρυβο των κομμουνιστών, οι εκλογές αυτές, είναι οι μόνες πραγματικά ελεύθερες, που γίνονται σ' όλο τον κόσμο! Ένώ στις χώρες που δεν κυβερνώνται κομμουνιστικά, οι εκλογές γίνονται υπό το κράτος της βίας και των όπλων. Αν αυτό είναι σωστό ή όχι, νομίζουμε πως είναι περιττό να το εξετάσουμε, γιατί έχουμε την εύτυχια και την ευχαρίστηση να ζούμε κάτω από ελεύθερα δημοκρατικά καθεστώτα. Θέλαι λοιπόν, πολύ πιο σκότιμο να μιλήσουμε για τις δήθεν ελεύθερες εκλογές, που γίνονται στις λαοκρατούμενες περιοχές.

Οι εκλογές αυτές είναι δύο ειδών: «Εκείνες που έχουν σαν αποτέλεσμα την εγκατάσταση των ερυθρών και οι άλλες οι σοβιετικού τύπου εκλογές, που γίνονται για να αποδεικνύεται δήθεν, κάθε τόσο, ότι οι λαοί, αθωομήτως και παμφησί, ανανεώνουν την εμπιστοσύνη τους προς τους τυράννους των. Οι πρώτες δίδουν «ελεύθερες εκλογές» ινηκαν στην Ανατολική Ευρώπη, εύλως μετά την άφιξη των, κακή τη μοίρα, χαρακτηρισθέντων ως «απελευθερωτικών» σοβιετικών στρατευμάτων. Άσού κατέλαβαν με τη βία την έξουσα, οι αθωομήθηκαν μετά την ανάγκη να παρουσιασθούν ως δημοκράτες στον Δυτικό κόσμο. Και, φυσικά, για να έχουν εξασφαλισμένο το αποτέλεσμα που τους χρειαζόταν, δεν είχαν, παρά να το πραγματοποιήσουν εκ των προτέρων, δίδοντας τους αριθμούς που θα τους ικανοποιούσαν. Και για την πραγματοποίηση ενός τέτοιου αποτελέσματος, χρησιμοποιούν το ακόλουθο σύστημα νοθείας: «σχηματίζουν» ένα λαϊκό μέτωπο, στο οποίο οι κομμουνιστάι συμπεριλαμβάνουν και όλα τα μικρά κόμματα, που έχουν δημοκρατικές όνομασίες. Αν τα κόμματα αυτά δεν θελήσουν να συμπεριληφθούν στο «λαϊκό μέτωπο» συλλαμβάνουν τρεις αυχούς των, συγκροτούν νέες διοικητικές επιτροπές, που αντικαθιστούν τους συλληφθέντες, και έτσι η δουλειά τους γίνεται θαυμάσια. Με την διαφορά ότι το λαϊκό μέτωπο δεν υφίσταται ουσιαστικά, παρά μόνον σαν άπατηλη φάση, που χρωματίζει δημοκρατικά τη μονοκρατορία του Κ.Κ. Έτσι λοιπόν παρουσιάζονται ως συνασπισμός πολλών κομμάτων, τολμούν και δικαιολογούν εκ των υστέρων, την δήθεν παμφησία που έλαβαν. Έπειτα αρχίζει ένας εκλογικός αγών, που μόνο «δρόγιον» θα μπορούσε να χαρακτηριστεί. Ξοδεύονται εκατομμύρια γι' αυτόν, και μυριάδες άβισσες και φέγγ-βολάν σκεπάζουν τους δρόμους και τους τοίχους κάθε σπιτιού σε όλες τις πόλεις και τα χωριά. Οι άβισσες αυτές περιέχουν κάθε είδους νοδροειδή ψευδολογήματα, που είναι αδύνατο να τα πιστεύσουν, ακόμη και άνθρωποι εντελώς άστοιχείωτοι. Και μία που τα χρήματα

αυτά προέρχονται από το «καταλυθέν καθεστώς», οι ερυθροί πλουτοκράτες μπορούν να τα κατασπαταλουν αβρόντιστα, και να ντύνουν έτσι τεραστίες πολυκατοικίες με κόκκινο ύφασμα, πάνω στο οποίο είναι χαραγμένα με άσπρα γράμματα τα χονδροειδή εκλογικά τους συνθήματα, και τα χιλιοειπωμένα ρητά της μαρξιστικής επαναστατικής φιλολογίας, μέρος τους και τις γυναίκες, παρέχουν. Με την ελπίδα πως θα τραβήξουν με το και σ' αυτές το δικαίωμα της ψήφου. Μα οι γυναίκες δεν τους σφάζουν, γιατί έχουν γνωρίσει τι σημαίνει κομμουνισμός.

Όμως αυτό, δεν πιαεί τους Λαοκράτες. Αυτοί έχουν απόφασι ότισδήποτε να εκδίδσουν το αποτέλεσμα πρὺ του χρειάζεται. Κι' όπου δεν πιαίνει η προπαγάνδα, οι υποσχέσεις και οι άπατες, μπαίνουν σ' ενέργεια άλλα μέσα, προσφιλέστερα στον κομμουνισμό: το ξυλοκόπημα και οι συλλήψεις των αντιδραστικών, η βία και η τρομοκρατία των μαζών, η εξόντωση, η δίωξις όλων των αντιπάλων η και των μη συμφωνούντων κομμάτων. Το δικαίωμα της χρησιμοποίησις του τύπου, τη ραδιοφωνίας, του κινηματογράφου, των συνεδρίων, των συλλαλητηρίων και των άλλων συναφών πολιτικών μεθόδων δρέσως και προπαγανδίσως, το επιουλιάσσουν αποκλειστικά για τον εαυτό τους. Όλα αυτά είναι μονοπάλιον του «Λαϊκού μέτωπου». Τα άλλα κόμματα δεν έχουν δικαίωμα, μήτε χαρτί να προμηθευθούν για την έφημερίδα τους, μήτε και να κυκλοφορούν άβισσες. Άλλά και αν ακόμη λατρεία προστοιμάσουν μερικές και τις κυκλοφορήσουν, ομάδες πρακτόρων κομμουνιστών, η τις ξεσκίζουν από τους τοίχους η τις σκεπάζουν με κομμουνιστικές άβισσες.

Οι κατάλοιποι των υποψηφίων κάθε κόμματος, ελέγχονται εκ των προτέρων από τους ερυθρούς, που σβύνουν κάθε ε-

πίλεκτο όνομα, με την κατηγορία του φασισμού. Στη Ρουμανία, το ποσοστό εκείνων που τους άπυγορεύθη να ψηφίσουν λογα φασιστικών φρονημάτων, έφθασε τα 20%. Λίγο πριν απ' τις εκλογές, οι ερυθροί οργανώνουν άτέλειωτα συλλαλητήρια, κατά την διάρκεια των οποίων επευφημούνται όσοι συμμετέχουν στις εκλογές ως κομμουνιστάι υποψήφιοι. «Ζήτω η εκλε. τος του λαού Τάδε» η «Ζήτω ο Ύπουργος συντροφος Δείνα». Και αυτά γίνονται, γιατί οι κομμουνιστάι ξέρουν, πως και δόκκληρος ο πληθυσμός αν ψηφισή εναντίον τους, αυτοί όπωσδήποτε θα παρουσιασθούν ως κερδισμένους.

Έπειτα από την τρομοκρατία αυτή και την εξάσκηση της ψυχολογικής βίας, έρχεται και η ημέρα των «ελεύθερων εκλογών». Μπράβοι του Κ. Κ. φρουρούν τα κέντρα, όπου θα ψηφισή ο λαός. Κι' ενώ κάθε κέντρο επιτηρείται από «Επιτροπή» που δήθεν

απαρτίζεται από δύο μέλη όλων των κομμάτων, τα μέλη των μη κομμουνιστικών κομμάτων, μήτε να πλησιάσουν μπορούν στα εκλογικά κέντρα. Καταλαβαίνει κανείς τώρα, κάτω από ποιές συνθήκες και προϋποθέσεις, με ποιές μεθόδους, και με ποιο πνεύμα, διενεργούνται οι ελεύθερες εκλογές στις λαοκρατούμενες περιοχές. Και όμως αυτοί που επιχειρούν και αναλαμβάνουν την εύθυνη τέτοιων εκλογών, έχουν το θράσος να διαμαρτύρονται για τις δικές μας εκλογές και να τις χαρακτηρίζουν νοθείς, ανελεύθερες και τρομοκρατικές. Γίως να μη γελάση κανείς: Το γέλιο είναι το μόνο καλό που μας προσφέρουν...
ΚΟΡΝ ΣΤΟΓΙΑΝ

Το έγκλημα του παιδομαζώματος

Από την τελευταία σύσκεψη, υπό την προεδρία του Άρχιεπισκόπου της Πανελληνίου Επιτροπής διά τον έπαναστατησμών των άπαχθέντων Έλλη. πούδων

σα τους σάβλους ή όργη... Μας τή πέ-
νουν όλα, τή χοιρινά, τής προβατίνες, τή
γέννημα. Η Ρούλα δέν έρχόταν πιά... Τό

Χριστούγεννα της Όρης

—Τά χωριά τού κάμπου μας είναι πλούσια... Άρχισε νά λέη τή βραδυά τού μαζεψήκαν όλοι αύτοί, πού γίναν φίλοι στό στρατό. Έτσι άρχισε τήν Ι-στορία του. *Ήταν γυιός παππά. *Έξω ό βοριάς έσπρωχνε τή τζάμια. Τό δούτιό του έφερε πίσω στη μνήμη θύμισες κω-πές, γιατί όλοι ήσαν πριν στρατιώτες...
—*Ήταν σάν άπόψε, συνέχισε. Τό χω-ριό μας δέν έχει δέντρα, μά έχει γή πα-χειά, τή στάχια φτάνουν ένα μπόι. *Ο βοριάς περνούσε μέσα από τούς φράκτες πούτριαν κλαφιάρικα. *Από τής θυμω-νίες τού χόρτου πού στιβάδαμε για τή ζά-μας τού χειμώνα, φεύγαν τούφες άναμαλ-λιάρες και κολλούσαν πάνω στό παχύ σεντόνι τού χιονιού... Τής βλέπεις και λες πώς έχχαση ό χρόνος νά τής άσπρίση, έ-τσι για νά πλουήσουν τή γερατιά. πού τύλιγαν τήν γή...

Σταμάτησε και τή μάτια του άκού-πρησαν στοχαστικά πάνω στόν πίνακα, στόν κρεμασμένο πίνακα τού τοίχου. *Α-πό μέσα χαμογελούσε μία κοπέλλα, ένα τό μεστό κορού της φτειάνει έκαγιαία πάνω στό στάχια. Στο βάθος τού πινα-κα ήσαν ή χιονισμένη κορφή ενός βουνού.. Νά έτσι είναι τό καλοκαίρι στό χωριό. Μικρός πήραγα τή βουνοκορφή κι' έλεγα πως εκεί είναι τό κεφάλι τού κόσμου. Τό χιόνι, σάν τ' άσπρα μαλλιά τού γέρου, άκούμπουσε στόν ουράν. *Έλεγα, σάν θά μεγαλώσω, θά σκαρφάλωνα εκεί ψη-λά, για νά δώ τόν Θεό, για νά γυρίσω νά τό πώ στη Ρούλα, τήν γειτονοπούλα μου... *Αναστéναζε βαθεία. Πάνε τώρα αυτά, μόνο ή βουνοκορφή έμεινε σάν α-ώνα σφραγίδα τής θλίψης μου κι' ό κάμπος μονότονος πληγώνει τό μάτι... *Η Ρούλα, ό παππάς, ό πατέρας μου δέν ύ-πάρχουν πιά. ή ψυχή μου άλλαξε όπως όλοι, όταν αλλάξη τό περιβάλλον, πού μας φτειάνει. *Η ψυχή μου γέρας, μά μου μένουν οι άναμνησεις για νά κτυπούν τήν πόρτα τής ψυχής μου... *Ήταν σάν άπόψε, λίγο πριν τή Χριστούγεννα!! Είχε χιόνια κι' έκανε κρύο... Μπήκαν στό χωριό συμμορίες... Τά εμπόλυτα πόδια τους ήσαν πρισμένα και κόκκινα... *Ο στρατός τότε ήταν μακρύ. Φώναζαν τόν πατέρα πούταν παππάς και τόν δάσκα-λο. Τούς ζήτησαν κατάλυμα και φαγι. Τί νάκαναν, τούς έδωσαν. Στη Ρούλας πή-γε ό καπετάνιος τους... Τό χωριό λου-φαζε.. κρύψαν όλοι τή παστά και τή λουκανίκια στό ύπόγειο. Κανείς δέν μι-λούσε... *Ο πατέρας πήγαινε κάθε πρωί στην εκκλησία, ύστερα έρχόταν χωρίς νά λέη τίποτα, γονάτιζε στό εικονοστάσι, ώρες έμεινε εκεί προσευχόμενος.

Μιά μέρα ήθε ή Ρούλα σπύτι, τή μάτια της παίζαν σάν τού σκιασμένου ά-γριμιού. Παππά σώς με δόγκησε... Τήν έβαλε γονάτιζε πλάι του... Προσευχήσου, μόνο ό Θεός θά μας σώση... Κείνη τή στιγμή μπήκε ό καπετάνιος. *Α! έδώ εί-σαι Ρούλα, έλα σπύτι. Τά χείλια του κόκ-κινα μέσα στό δρώμικα γένια του δι-πλώναν, σάν νά έγλυφαν τόν άέρα με ή-δονή. Δέν έκανα τίποτα! Πήρε τήν Ρού-λα κι' έφυγαν. *Έτρεξα στόν πατέρα. Σώστην, τήν αγαπά, θά γίνη γυναίκα μου, είπα: *Ένα δάκρυ κύλησε άργά ά-πό τή μάτια του. είπε: *Όλα θά μας τή πάρουν, μόνο τόν Θεό δέν μπορούν. Έχε πίστη σ' αυτόν...

Οί μέρες περνούσαν μονότομες, μά με-

χιόνι σκέπαζε τή πάντα. Μιά διαταγή τού καπετάνιου άριζε, πως τή 80% τού στασιού νά τού παραδοθή, γιατί έλεγε πως πρέπει νά φαη ό στρατός τους για νά μπορέ νά συνεχίση τόν άγώνα τής λευτεριάς. Τά πήραν όλα, ή πείνα πε-τούσε πάνω άπ' τό χωριό και τή νύχτα τής μπηχόταν στίς σάρκες μας... Κι' έρ-χόνταν Χριστούγεννα... *Η όργη γέμισε τής ψυχής μας. Χριστούγεννα τής όργης... Τήν παραμονή οι γυναίκες πήγαν σό στολίσουν τήν εκκλησία. Πριν τό μεσημέ-ρι μας φώναζαν όλους εκεί με διαταγή

τού καπετάνιου, είπε: όλοι οι νέοι και οι νέες θά μπορούν στίς τάξεις τού Δ. Στρατού,για νάρθη άρήγορα ή νίκη. Πα-γωνιά παντού.Τά πρόσωπα μας πέτρωσαν, οι ψυχές κλατούσαν. *Όσο για τήν εκ-κλησία αυτή θά γίνη καταλιςμός για ένα περαστικό τμήμα. *Όλοι πήραμε τόν πατέρα μου. Τό πρόσεξε ό καπετά-νιος. *Έλα δώ παππά, βγάλε τή παπού-τσια σου, έχουμε εμπόλυτους. Δέν τή έ-βγαλε, τόν ριξαν στό χιόνι και τή πη-ραν. Γυρίσαμε σπύτι, ή Ρούλα δέν είχε σσηή καθόλου. Πηγύμουνα, τήν κράτησε ό καπετάνιος. Έγινε... δέν συνέχισα τήν

σκέψη... *Ο πατέρας γονάτιζε στό εικ-ονοστάσι... Τελείωσε ή προσευχή. Σηκώ-θηκε, πήραε τή γυμνά του πόδια. *Έλα μου είπε, περάσαμε στό άλλο δωμάτιο. *Ήρθε ό καιρός, είπε, θέλουν νά σας κά-νουν προδότες. Στο προέβρου ύπαρχουν όπλα, θά τούς βαρέσουμε μετά τή Χρι-στούγεννα. Δέν μίλησα, τή μάτια είπαν ναι. Τό χιόνι έπεφτε πυκνό... Χριστού-γεννα. Στην εκκλησία άκούγονταν γέλια, τραγούδια. *Ήταν κι' ό καπετάνιος εκεί. *Από τή σπασμένα τζάμια τού ιερού έ-βγαίνε καπνός και τσίκανα κρέατος... Βέ-θλοιο, μούγκρισε ό πατέρας, μαγαρί-σατε τήν εκκλησιά μας, τρώτε τή δίος μέλα, καταραμένοι... *Όργη και μίσος ά-τέλειωτο γέμισε τήν ψυχή μου. *Έκανα νά φύγω. *Ο πατέρας μ' έπισσε. Στά-σου, όχι τώρα.. Κείνη τή στιγμή μπήκε μέσα τής Ρούλας ή μάνα, τή μάτια της έβγαζαν μία μικρή φλογίτσα τρέλλας, πι-σω τής θυ δού γέροι τού χωριού με σφι-γμένα τή φρύδια... Τά χείλια κρατούσαν σφιχτά τό μίσος... Παππά χάθηκε ή Ρούλα. *Από χάσε είπε ή μάνα. *Η φω-νή της έσπασε και χύθηκε σέ λυγμούς. Οι γέροι κούνησαν τό κεφάλι. *Όλοι καταλάβαινε.

*Η γή δούλιαζε ή νύχτα πύκωνε μά έ-μεις φώναμε ακόμα... *Ανάψαμε πισσο-λαμπάδες. *Έδώ είναι, είπε ή φωνή τού πατέρα. Πλάι από τό ποτάμι κάτω από τό χιόνι. Τήν τραβήξαμε. ήταν γυμνή, πα-γωμένη, τό κορμί της έδειχνε τή φριχτά σημάδια, ή ράβα τού βυζιού της κρεμά-ταν κομμένη βαθεία από τή δόντια τού σασιτή.

Δέν έκλαψα, ή ψυχή μου πέθανε, κι' ά-νοιξε για νά κλειση όλο τό μίσος. Τήν σήκωσα στό χέρι... Πίσω έρχόνταν οι όλοι. Τά μάτια μας στεγνά ήθραγαν κα-τά τήν εκκλησία, έρχονται κι' άλλοι — κι' άλλοι, όλο τό χωριό. Στ' αυτιά μου φτάναν τή μεθυσμένα τραγούδια τους... Τά όπλα βγήκαν άπ' τή γή, τή χείρα ό-πλιστηκαν με ξιναρία και ξύλα. *Ήμα-σαν μία φάλαγγα εκδικητών. Οι ρισ-σολαμπάδες ρίχναν τρανές σκίες στό χιόνι... Οι σκοποί τής εκκλησίας μπή-καν μέσα τρομαγμένοι από τό πλήθος τής όργης. Μπήκαμε μέσα σά θύελλα... Πιστολιές, κατάρες, μίσος γέμισε τό σπύτι πού λατρεύτηκε ό Θεός. *Η εκκλη-σία πήρε φωτιά, ό πατέρας βαρέθηκε στό στήθος, τό κορμί τής Ρούλας έμεινε μέ-σα στίς φλόγες... Σέ λίγο όλα σταμάτη-σαν, τό τρίξιμο τής φωτιάς, ό δόγγος τού πατέρα. Πέθανε. Μόνο ό καπνός κι-νιόταν, τό χιόνι έπεφτε πυκνό.. Γαλήνη, ησυχία. *Όλα σταμάτησαν για ν' άκου-στή τό πένθιμο έμβατήριο τής ψυχής μου.

*Έφυγα από τό χωριό, βρήκα τό στρα-τό. Μά δέν θά εναγυρίσω! Καπνοί, βά-νατος έμειναν στήν ψυχή μου εκείνη τήν νύχτα. Δέν έχω τίποτα, μόνο τό τσακι-σμένο μου κορμί, πού ττόδωσα στήν πα-τρίδα όλοκαύτωμα.

Τό χωριό εανάγινε. μά έτσι έπρεπε νά γίνη για νά τούς δά ό λαός. *Ας λένε όσα θέλουν τώρα για δικιο και για λευ-τεριά.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΑΤΙΝΑΚΗΣ

Μεταξύ βοτάρου και άστειού

ΚΑΖΑΜΙΑΣ τ. 1950

Σπύρου Δεμένερα

ΓΕΝΝΑΡΗΣ μὴν, ποὺ δίδονται γιὰ μπουνιμάδες δῶρα,
Χιονίζει ἀκατόπαστα σ' ὀλόκληρη τὴν χώρα·
τῶν σινεμά οἱ αἰθουσεὶς θοάδου - πρῶτὴ γεμάτες
καὶ στοὺς κεράμους τῶν σπιτιῶν παντρεύονται οἱ γάτες.
Περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς μεγάλα γεγονότα,
γίνονται τρεῖς ἀπαγωγές κι' αὐτοκτονεῖ μιὰ κόττα·
Περὶ Εἰρήνης σχετικῶς συζητήσεις καμμία
καὶ ὁ Στάλιν στὸ Κρεμλίνο του παίζει... τριάντα μιά!

ΦΛΕΒΑΡΗΣ, βρέχει συνεχῶς καὶ γίνονται πλημμύρες,
παντρεύεται μιὰ δεσποινίς καὶ δέκα ζωντοχιῆρες
κι' ὁ Χότζας μὲ τὸ στόλο του κάνει ποιμπώδεις τσάρκες
(ἑφτά καϊκία δηλαδὴ καὶ δέκα - πέντε δάρκες),
Στὴ Βουλγαρία γίνεται μέγα καλαμπολάκι,
τρεῖς ὕπουργοὶ τοῦ κόμματος εἰσάγονται σὲ δίκη·
ὁ Τίτο παίρνει δάνειο καὶ πλέει στὸν παρᾶ
κι' ὁ Στάλιν ἀπὸ τὴ λύπη του παθαίνει... ἰλαρά!

ΜΑΡΤΗΣ, ὁ "Ἥλιος στὸν Κριόν, μὲ καλωσύνη ἤδη
καὶ στὰ χωράφια φύτρωσε τὸ πρῶτο τὸ γρασιδί·
ἀρχίζει πλέον ἔντονα τῶν ἐκλογῶν ὁ σάλος
κι' ἀναψε στοὺς πολιτευτὰς νέος σεντιὰς μεγάλος.
Στὶς χώρες τοῦ κομμουνισμοῦ ἐξασπύρν (παναστάσεις),
ἐνταῦθα ἀπολύονται ἄλλες πέντ' - ἔξη κλάσεις·
κι' ἐνῶ στὴ Μόσχα οἱ πιστοὶ λένε στὸ Στάλιν «ζήτω»,
σὲ λίγο τὸν γραπώνουμε, ὡς πράκτορα τοῦ Τίτο!

ΑΠΡΙΛΗΣ, ἀνοίγει πλατεῖα μὲ γέλοια καὶ τραγουδία,
στὴ φύση γύρω καὶ παντοῦ μωσοβολοῦν λουλουδία·
γινήκανε οἱ ἐκλογές μ' εὐγενικοὺς ἀγῶνες
καὶ ξεκινάει ἡ Ἑλλάς γιὰ νέους Παρθενῶνες.
Τὸ Πάσχα μας γιορτάζεται παντοῦ, «Χριστὸς Ἄνστη»
ἢ Πάουκερ ἐπίθεση τῆς Κόμινφορμ ὑπέστη
κι' ὁ Στάλιν, εὐπλεως θυμοῦ γιὰ αὐτὸ τὸ νέο πάγο
μασάει τὰ μουστάκια του καὶ θυγάζει τοιχοφάνο!

ΜΑΪΟΣ, μὴν τοῦ ἔρωτος μ' ὠραίοις παροδίσουσ,
ὁ κόσμος δρέπει ἀφειδῶς εὐδαίμονας ναρκίσσους·
ἢ πλάση χαίρει πανταχοῦ κι' ἔχει δροσιά καὶ γάση,
μὰ χαίρουν περισσότερο δικαίως οἱ γαϊδάροι!
Στὴν Πράγα οἱ κομμουνιστὲς σκαρώνουν ὀλομέλεια
κι' ὁ Νίκος, ἀπ' τοῦ θήματος, δηλώνει μὲ ἀφέλεια·
—Πρέπει νὰ καταργίσουμε, ρε σύντροφοι, τὸ Μάη,
—γιατ' εἶναι φασιστόμωτρο καὶ μοῦ θυμίζει ΜΑ·Υ!

ΙΟΥΝΙΟΣ, ποὺ ὡς γνωστὸν τὸν λέγουμε καὶ «Γιούνην»
καὶ κατασπλιὰς δὲν ἔβεινε οὔτε μισὸ ρουθούνη!
Παντοῦ γαλήνη καὶ χαρὰ τὸν τόπο πλημμυρίζει
κι' ὁ Νίκος περὶ λευτεριάς συνέγεια... γκαρίζει!
Στοὺς δορυφόρους γίνεται ἀναθρασμός κι' ἀντάρες,
μιλᾷ ὁ Ζούκωφ σχετικῶς καὶ λέει σαχλαμάρες,
καὶ ὁ Μολότωφ — ὁ γνωστὸς στὸ ρόλο του τυπίστας—
διαπιστοῦται τελικῶς, πὼς ἦταν... φασίστας!

ΙΟΥΛΙΟΣ, θερμότητα, ποὺ καὶ τὴν πέτρα ψήνει,
στὴ πλάζ πηγαίνουν θηλυκὰ μὲ τὰ μαγιὸ Μπίκινι
καὶ κεῖ ὠραίες, ἑκτακτες γλυκές, σὰν τίς κηρήβρες,
βουτοῦνε μὲς τὴ θάλασσα καὶ κάνουν... μπουρμπουλιῆρες!
Πλουσία ἢ συγκομιδὴ τῆς χώρας μας ἐφέτω
(δὲν πιάνει ἐλέπετε ἐδῶ τὸ Ρωσικὸ τὸ «ἐφέτω»)
στέλνει ὁ Στάλιν ἑγγράφο στὸ Τρούμαν μὲ καμάρι
καὶ τοῦ ζητάει δηλαδὴ νὰ γίνουμε... κουμπάροι!

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, ζέστη καὶ κακὸ ὁ "Ἥλιος στὴν Παρθένω",
ὁ Χότζα πέφτει ἑαφικὰ μετὰ πολλῶν ἐπαίνων
κι' ἐμπρὸς σ' αὐτὴ τὴ συμφορὰ καὶ στὸ τρανὸ τὸ ἔδικο,
πάει στὴ Μόσχα ἑξάλλος κι' ἀνοίγει γιαουρτάδικο!
Νηστεία καὶ κατάργησης (ἐλαίουςτε καὶ οἶνου)
γίνεται ἡ πανήγυρις τῆς Παναγιάς τῆς Τήνου
καὶ μπρὸς ἀπ' τὸ εἰκόνημα ἐντὸς λαμπτήρος νεφέλης
περινοεῖ δράμα γλυκὸ, τὸ δράμα τῆς «Ἑλλης»!

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ, ἡ ἐποχὴ, π' ἀρχίζουμε τὰ πάρτυ,
ὁ Παρτσαλίδης τὴ ζωὴ τὴ βρίσκει τώρα σκάρτη
καὶ γιὰ νὰ δεῖξη δηλαδὴ, πὼς εἶνε «δισιόνση»
δηλώνει μεταμέλεια μὲ... πλέρια κατανόση,
'Αρχίσαμε τοῦ Ο.Η.Ε ἡ σύννοδος κι' ἐφέτω
συγγρόνως δὲ ἀρχίσανε οἱ γκρίνοιες καὶ τὰ «ΒΕΤΟ»,
αἰγεται σὲ δυσμενία ὁ σύντροφος Βαίνσκι!
γιατ' ἦπτε — λέει — δυὸ φορεῖς φασιστικὸ... οὐσίγκι!

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ, Φθινόπωρον καὶ βρέχει μ' εὐκολία,
ἀνοίγουν τὰ γυμνάσια καὶ τ' ἄλλα τὰ σχολεῖα,
στὸν Ο.Η.Ε ὁ Βούλγαρος μιλεῖ μὲ λόγια ἑξάλλα
καὶ λέγει γιὰ ἰσότητες καὶ ἄλλα... κουραφέελλα!
Γιορτάζεται στὴ χώρα μας καὶ πόλιν, ὅπως πάντα,
τὸ ἔπος τὸ ἀθάνατον, τὸ ἔπος τοῦ σαράντα!
Κι' ἡ σκέψη μας, περῆσανη, γυρίζει μὲ λαχτάρια
στὴ Κορυτσά, στὸ Δέλβινο, στὴ Πίνδο, στὴ Χιμάρρα!

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ καὶ συνεχῶς βρέχει στὰ κεραμιδιὰ
φανήκανε στὴν ἀγορὰ τὰ πρῶτα κουμπουτῖδια,
Τοῦ Ο.Η.Ε τελείωσε τὸ φετινὸ καθήκον
καὶ κάνουν ἀπολογισμὸ... ἐμῆδεν εἰς τὸ πηλίκον!
Στὴ Μόσχα γίνονται πολλὲς οἰγοῦρες καὶ παράτες,
τὸ Μακρονῆσι — εὐτυχῶς — δὲν ἔχει πιά πελάτες
κι' ὄλοι μιλοῦν γιὰ τὸ νησί, χωρὶς καθόλου κάρκια
καὶ μονάχα κακιώσανε τοῦ Στάλιν τὰ... μουστάκια!

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ, Χριστούγεννα παντοῦ γαρὰ, γαλήνη
κι' ὄλοι φάλλουν «Ἰωσάννας» καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνης
γιατὶ στὸ χρόνο τοῦτον δῶ ποὺ πέρασε ἡ χώρα
χτίστηκεν, δεῖ γρέμισε ἡ σλαυικὴ, ἡ μπόρα,
Φτιάχτηκαν πάλι τὰ χωριά, στυλῶθηκαν γεωῦρια
καὶ μέσα στὰ θοισαδικὰ τῆς νίκης πανηγύριος
βροντοφωνάζει ὁ Ρωμῆς, σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση,
Πὼς εἰ Ἑλλάς προῦρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ!

Διὰ νὰ καταστή περισσότερον ἀντιληπτόν τὸ μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως ἠφιστάμενον σημερινὸν ἀγεφύρωτον χάσμα, ἀξίζει ν' ἀνατρεφώμεν ἐν συντομία γύρω ἀπ' τὶς αἰώνιες ἀλήθειαι τῶν κοσμοθεωριῶν, τὰς ὁποίας προσβέβουον ἀφ' ἑνὸς μὲν οἱ ὄπισθεν τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος ὑπόδουλοι σλαβικοὶ λαοὶ καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ λαοὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἀγωνίζονται σημερινὸν νὰ διατηρήσουν τὰ εὐγενέστερα Ἰσπανικά τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς μακράνως αὐτῶν παραδόσεως.

Δύο κόσμοι, δύο ἐντέλως διαφορετικὰ μεταξὺ τῶν θεωριῶν, ἀγωνίζονται καὶ συγκρούονται διὰ παντὸς μέσου, πρὸς ἐπιδιώξιν μιᾶς τελικῆς ἐπικρατήσεως. Ὁ κόσμος τῆς θείας, τῆς δουλείας, τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς φθοροποιῶν ὄλης ἀφ' ἑνὸς. Ὁ κόσμος τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἐπιχειρητικῆς ἐργασίας, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς πνευματικῆς διαυγείας ἀφ' ἑτέρου. Καὶ ὅπως ὑπάρχουν αὐτοὶ οἱ δύο κόσμοι, τοιοῦτρόπως ὑπάρχουν καὶ δύο εἰδῶν διαφορετικοὶ ἄνθρωποι: Οἱ ἐλεύθεροι καὶ οἱ δούλοι. Τόσον ἡ ἔννοια τῆς λέξεως ἐλευθερίας ἀνθρώπων, ὅσον καὶ ἡ τοιαύτη ἐδούλου ἔχουν ἰδιαίως αὐτῶν σημασίαν, ὡς βασικὰ ἀρχαὶ ἐκάστης ἐκ τῶν ἀνωτέρων ἀντιμαχομένων κοσμοθεωριῶν. Οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται δούλοι τῶν σωματικῶν τῶν ἀναγκῶν πειθίαν δὲν αὐτῶν τῆς ἀμαθείας τῶν παίγνια τῶν ψυχικῶν τῶν παρορμήσεων καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑφίστανται ἐκώλως τὰς διαφορὰς ἐπιδράσεις τῶν ἐξωτερικῶν φαινομένων καὶ τὴν ἐκαστοτε ἐπικρατουσάν κοινωνικῶν συνηθειῶν. Δύνανται ὁμοῦ νὰ ἀντιδρῶσιν νὰ λυτρωθῶν βαρβαρῶν ἐκ τῶν ψυχικῶν καὶ σωματικῶν τῶν παθῶν καὶ νὰ διαφοροποιήσων ταῦτα διὰ τῆς ψυχονευματικῆς τῶν καλλιτεριῶν.

Συνεπεία τῶν ἀνωτέρω ἐκὸ λονόητον καθίσταται ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρῃ ἰσότης μεταξὺ τῶν ἐκ τῆς ἀγνοίας ἐλευθεροβέντων ἀνθρώπων καὶ ἐκεῖνων ποὺ εὐρισκόμενοι εἰς τὸ σκοτὸς τῆς ἀμαθείας ἐξακολουθοῦν νὰ κυλιῶνται εἰς τὸν δόρυρον τῆς λαγείας, τῆς ἀθείας, τῆς ἀκηρίας, τῆς λαιμαργίας καὶ τῆς ἀμῆς κτηνώδους βίαις. Ἀλλὰ δὲν δύναται συγχρόνως νὰ ὑπάρῃ ἰσότης μεταξὺ δύο διαφορετικῶς ἀνεπτυγμένων κατὰ διὰ νοίαν ἀνθρώπων, ὅπως π. χ. δὲν δύναται νὰ ὑπάρῃ ἰσότης μεταξὺ ἐνὸς ἐμπείρου τεχνίτου ποὺ ἐργάζεται μὲ ἀφοσίωσιν, προσοχὴν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸ ἔργον του, καταβάλλων ὄλας του τὰς προσπάθειαις διὰ νὰ τὸ κάμῃ τέλειον καὶ ἐνὸς ἀπείρου καὶ φθείρει ὀνηροῦ ἀνθρώπου, ὅστις, ὅχι μόνον δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ πᾶν ἔργον ὅπερ ἀναλαμβάνει, ἀλλ' ἀδιαφορεῖ τελείως καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν τῶν. Ἐν συμπεράσματι ἐλευθερία δὲν σημαίνει ἀσυδοσίαν καὶ ἀνέπειαν πρὸς τοὺς ὑπάρχοντες φυσικοὺς καὶ κοινωνικοὺς νόμους, ἀλλ' οὔτε ἀκολασίαν καὶ ἀχαλίντων λειτουργίαν τῶν πα-

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ «ΔΟΥΛΕΙΑ»

θῶν παρὰ τῶν ὑπὸ τῶν νόμων ἀπελευθεροβέντων ἀτόμων.

Ἐλευθερία δὲν σημαίνει νὰ κάμῃ κανεὶς ὅ,τι θέλει, ἀναλόγως τῶν διαστρεβλωμένων ἢ μὴ ροπῶν τὰς ὁποίας ἐνδεχομένως ἔχει. Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὰς κοινωνίας ἐκείνας, τῶν ὁποίων τὰ άτομα θεωροῦνται τοὺς ἑαυτοὺς τῶν θῆθεν «ἐλευθέρους» — ὅπως φυσικὰ ἀντιλαμβάνονται τὴν ἔννοιαν τῆς ἐλευθερίας — νομίζοντες ὅτι νὰ πράττουν κατὰ βούλησιν.

Ἡ ἔννοια μιᾶς τοιαύτης ἐλευθερίας καθίσταται συχνάκις ἢ πλέον φρικώδης μορφὴ τυραννίας. Ἐλευθερία δὲν σημαίνει ὡσαύτως ἀπειθεῖαν ἢ ἀυθαιρεσίαν ἢ διαλυτικὴν ἀναρχίαν. Ἐλευθερία εἶναι ἡ ἀυθαιρεσίαν καὶ ἐντέλως θεληματικὴ πειθαρχία πρὸς τοὺς κειμένους νόμους, τοὺς ἀντιπροσωπεύοντας τὴν θέλησιν μιᾶς ὀλοτήτους καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ τὴν ἀτομικὴν ἐνὸς ἐκάστου θέλησιν, πρὸς πληρεστέραν εὐδόσιν καὶ ἐπιτυχίαν τῶν ἐπιδικωμένων σκοπῶν.

Οἱ ἐλεύθεροι λοιπὸν ἄνθρωποι, οἱ ἄνθρωποι οἱ ἔχοντες πλῆρη συνείδησιν τῆς ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς τῆς ἀποστολῆς, πρέπει οὐσιαστικῶς νὰ κυβερνοῦν τοὺς ἐδούλους.

Καὶ οἱ δούλοι μὲ τὴν σειράν τῶν νὰ προσπαθοῦν μὲ τὴν πνευματικὴν διαπαιδαγώγησιν καὶ τὴν φωτεινὴν καθοδήγησιν τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων, νὰ λυτρωθῶν ἀπὸ τὰς δεσμὰς τῆς δουλείας τῶν. Νὰ ἀπελευθερωθῶν ἀπὸ τῶν κτηνωδῶν παθῶν καὶ ἀπολυτρωθῶν ἀπὸ τῆν ἀμάθειαν, τὴν ἀθείαν καὶ πολλὰ ἄλλα κακά, τὰ ὁποία καταδικάζουν αὐτοὺς νὰ μὴ δύναται νὰ ἀπολαύσων καὶ νὰ σκεφθῶν καὶ νὰ ζῆσων χωρὶς «αὐθέντας» κί' ἐπιβολῆν. Νὰ πᾶσων νὰ εἶναι τελείως ἀνίκανοι νὰ πράξουν ἢ νὰ σκεφθῶν αὐτοῦδους, ἔστω καὶ τὸ μηδαιμώτερον ἀπαύγασμα τῆς σκέψεως ἐνὸς ὕγιος καὶ ἐλευθέρους σκεπτομένου ἀνθρώπου καὶ ν' ἀποκτήσων ψυχονευματικὴν καὶ κοινωνικοπολιτικὴν ὀντότητα κί' αὐτονομία. Μὰ ὅσπου νὰ γίνῃ καὶ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ πρέπει νὰ πᾶσων τὰ φῶτα ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τὰ ἔχουν. Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ ἱεραρχία εἰς τὴν μεγάλῃν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων. Ὅχι ἡ καταδυναστευσις τῶν δυνατῶν, τῶν διακρινόντων πολλάκις τὴν ἀμάθειαν τῶν ἀδυνάτων. Οὕτε ἡ ὀλοκρατία, ἡ παρεξηγούσα συχνάκις τοὺς ἀναλλοιώτους ἠθικοὺς νόμους τῆς φύσεως.

Ἡ φύσις δὲν παράγει οὔτε δούλους, οὔτε αὐθέντας. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται ἴσοι πρὸς ἀλλήλους, διὰ νὰ ἐργασθῶν καὶ νὰ ἐκδηλώσων βαρβαρῶς τὰς ἀνωτέρας αὐτῶν πνευματικὰς πρωτίτως, καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὰς σωματικὰς αὐτῶν ἰδιότητας. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται διὰ νὰ ἀγωνισθῶν εἰς τὸν μέγαν στίβον τῆς ζωῆς, διότι ἡ ζωὴ εἶναι πάλη καὶ πολὺ σκληρὰ μάχη, ἡ δὲ νίκη ἀπαιτεῖ ἀκατάπαυστον ἀγῶνα, δρᾶσιν καὶ ἐνέργειαν. Ὅστις σταματήσει τὸν ἀγῶνα θὰ ἀποθῶν ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς καὶ συνεπῶς ἀργότερον δὲν θὰ διακρίνεται νὰ κατηγορηθῶν ἐκ ὄλου διὰ τὴν κακοδαίμονίαν του.

Ποὺ εἶναι λοιπὸν τὸ ἰδεώδη, ἐν ὀνόματι τῶν ὁποίων οἱ ὀπισθεν τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος δούλοι λαοὶ ἀγωνίζονται καὶ προκαλοῦν σήμερον αὐτὴν τὴν παγκόσμιον ἀναταραχὴν; Ποία αἱ ἠθικαὶ ἀξίαι χάριν τῶν ὁποίων ἐπιζητοῦν τὴν ἰδραίωσιν τοῦ ὀλοκρατικῶν τῶν καθεστῶτος; Ἀλλὰ θὰ ἦτο μωρὸν καὶ γελοῖον ἐλευθέρων ἀνθρώπων, ἐλευθέρων λαῶν, νὰ ζητοῦν εὐθύναι καὶ ἠθικὰ ἐπιχειρήματα ἀπὸ δούλων ἀνθρώπων, οἱ ὀποιοὶ γεννῶνται μόνον διὰ νὰ κῦπτον τὸν τράχηλον εἰς τοὺς αὐθέντας καὶ νὰ καυχῶνται διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν ὀλοκρατικῶν τῶν συστημάτων. Ἀπὸ ἀνθρώπου οἱ ὀποιοὶ ὡς μεγίστας ἀρετὰς τῆς ζωῆς τῶν ἔχουν τὴν ἀρπαγὴν τῆς ζῆνης περιουσίας, τὴν βίαν, τὴν ἀκηρίαν, τὴν ἀθείαν καὶ τὴν ἀκολασίαν. Ἀπὸ ἀνθρώπου οἱ ὀποιοὶ ἐκώπιον τοῦ πόνου πρὸ τᾶσων τὴν ἀναλήγησιν, ἐκώπιον τῆς καλωσύνης τὸ μῖσος, ἀντὶ τῆς πνευματικῆς διαυγείας τῶν φθοροποιῶν, τῆς κτηνώδης ὄλης, καὶ ἀντὶ τοῦ σταυροῦ τὸν φθοροδρέπανον, Ποίαν ἀπάντησιν θὰ ἰδῶνται τὶς νὰ ἀναμῆν ἀπὸ ἀνθρώπου οἱ ὀποιοὶ ἐθεοποίησαν τὰ ἰδωλά καὶ ἔκαμαν τὰ πάθη τῶν δαιμόνων. Ἀπὸ ἀνθρώπου οἱ ὀποιοὶ καυχῶνται νὰ πιστεύουν ὅτι θὰ κυβερνήσων μιαν ἡμέραν τὸ σύμπαν, ἐνῶ ἀδυνατοῦν νὰ κυβερνήσων τοὺς ἰδίους ἑαυτοὺς τῶν. Ἀπὸ ἀνθρώπου, τέλος οἱ ὀποιοὶ προσβάλλουν ἐπὶ γῆς, τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀνθρώπου...

Αὐτὲς εἶναι οἱ αἰώνιαι ἀλήθειαι, ποὺ ἀπ' αὐτὴν τὴν μικρὰ γωνία ποὺ λέγεται Ἑλλάς, τριῶν χιλιάδων ἐτῶν Ἱστορία μαρτυρεῖ. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ἀγεφύρωτο χάσμα ποὺ ὑφίσταται σήμερον μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, μεταξὺ δουλείας καὶ Ἐλευθερίας.

Ἡ Ἑλλάς, πρόμαχος εἰς τὰς ἐπάλλξεις τοῦ καθήκοντος, παρὰ τὸ πλεῖρον τῶν ἄλλων ἐλευθέρων λαῶν, ἀγωνίζεται καὶ πάλιν διὰ τὰ εὐγενέστερα ἰδεώδη τῆς ἐλευθερίας διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ κόσμου ἀπὸ τῶν ἐφιαλτῶν τῆς δουλείας τῆς ἀθείας καὶ τῆς βαρβαρότητος.

N. ΔΙΑΜΑΝΤΙΔΗΣ

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΔΟΜΑΖΩΜΑ

Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς 28 Δεκεμβρίου ἔρχισαν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκδηλώσεις Πανελληνίου πένθους διὰ τὴν διαίαν ἀπαγωγὴν τῶν 28.000 Ἑλληνοπαίδων ὑπὸ τῶν συμμοριτῶν.

Αἱ ἐκδηλώσεις αὐταὶ εἶχον τὴν ἔννοιαν διαμαρτυρίας ὀλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους πρὸς τὸν πολιτισμένον κόσμον διὰ τὸ παιδομάζωμα καὶ ὀλοκλήν πρὸς αὐτόν, ὅπως βοηθήσῃ διὰ τὴν ἀμείων ἐπιστοφὴν τῶν ἀρπαγέντων παιδῶν.

Ἐναρξιν αὐτῆς ἔδωκε παρουσία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Τύπου ἡ Βασίλισσα εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ὅπου ἐδέχθη τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ ἔθνου Τύπου, τοὺς ὁποίους παρεκάλεσεν ὅπως γίνωνται φορεῖς τοῦ αἰτήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἀπαχθέντων Ἑλληνοπαίδων, ποιοῦσα ἑκκλησίαν πρὸς αὐτοὺς. Ἐπίσης ὤμιλησεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ἀπευθύναι καὶ αὐτὸς ὁμοίαν ἑκκλησίαν.

Τὰ φησίματα διαμαρτυρίας καὶ αἱ ἐκδηλώσεις πένθους ἐκορυφώθησαν τὴν 29ην Δεκεμβρίου, ὅτε εἰς ὀλοκλήρον τὴν γῶσαν τὴν 9—9½ π. μ. ἐσταμάτησεν ἡ κυκλοφορία, ἐκλείσθησαν τὰ παραθυρόφωλα καὶ ὀλοκλήρος ἡ Ἑλλάς ἔγινε μίαν ἀπέραντος ἔρημος.

Εἰς τὸ Πανελλήνιον τοῦτο πένθος διὰ τὸ παιδομάζωμα συμμετέσχον καὶ αἱ μονάδες Μακροῦσιν μὲ εἰδικὰς συγκεντρώσεις ὀπλιτῶν καὶ ἰδιωτῶν.

Μεγάλῃ ἦτο ἡ συγκέντρωσις τοῦ Α' Ε.Τ.Ο.—ΕΣΑ· ὅπου ὤμιλησε συγγιντικῶς ὁ στρ. Θεμιστοκλῆς Βαρόσης. Ἀλλὰ καὶ τὸ Β' Ε.Τ.Ο.—ΕΣΑ· ἠ διετράνωσε διὰ τῶν ἀνδρῶν του τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ ἔθνους νὰ ἐπιστραφῶν τὰ ἀνάνδρους ἀπαχθέντα παιδιὰ.

Εἰς τὸ Γ' Ε.Τ.Ο. ὤμιλησεν ὁ Γεν. Στρ)ρχης Ἀντ)ρχης κ. Θ. Μπάρμπας, ὁ Δ)τῆς τοῦ Τάγματος κ. Καράγεωργος.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Μές στην άχνόφεγγη βραδιά
πέφτει φιλό-φιλό τὸ χιόνι,
γύρω στὴν ἔρημ λαγκαδιά
στρώνοντας κάτασπρο σεντόνι.

Οὔτε πουλιοῦ γρικὰς λαλιά,
οὔτ' ἕνα βέλσασμα προβάτου,
λές κι' ἀπλωμένη σιγαλιά
εἶν' ἐκεῖ ὀλόγυρα θανάτου.

Μὰ ξάφνου πέρ' ἀπ' τὸ θοῦνο
γλυκὸς σημαντρου ἤχος γρικιέται,
ὡσάν βαθιά ἀπ' τὸν οὐρανὸ
μέσα στὴ νύχτα νὰ σκορπῆται.

Κι' ἀντιλαλεῖ τερπνὰ-τερπνὰ
γύρω στὴν ἄρουν τὴν πλάση
καὶ τὸ χωριὸ γλυκοζυτῶν
τὴν, ἅγια μέρα νὰ γιορτάση.

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Ταξ. κ. Μπαϊρακτάρης ὁμιλεῖ εἰς Σ.Φ.Μ. παρουσία τοῦ Στρατηγοῦ κ. Βὰν Φλητ καὶ Δ)τῶν τῶν μονάδων Μακρονήσου

Στις εχρονιά
ρες αὐτὲς μέ-
ρες, π' ἀρχι-
ζοῦν μετὰ Χρι-
στοῦγεννα γιὰ
νὰ κλείσουν στὰ
Φῶτα, τὸ Δωδε-
καήμερο ὅπως
τὸ λέει ὁ λαὸς,
ὁ νοῦς φορτωμέ-
νος ἀπὸ νοσταλ-
γία ταξιδεύει ἀ-

τάκοπα στὶς θάλασσες τῶν παι-
δικῶν μας ἀναμνήσεων καὶ ζων-
τανεῦσε χαρούμενες ὥρες. Ξα-
ναζοῦμε, ἔτσι ἀνάλογα βέβαια
μὲ τὰ ἔθιμα πού κρατοῦν σὲ
καθενὸς μας τὴν ἰδιαίτερη πα-
τριδα, τὴν πόλιν ἢ τὸ χωριό,
τὸν παιδικὸ μας συναγεμῶ
γύρω ἀπ' τὸ κατάφορτο ἀπὸ
μπαμπакένια... χιόνια, ποικι-
λόχρωμα φωτῶν καὶ παιγνι-
δια Χριστουγεννιάτικα δέντρο
καὶ τὶς χαρὲς πού κάναμε κα-
θὼς τὸ Ἁγιοβασιλιάντικο τρα-
πέδι μὲ τὶς πρωτόφαντες σὲ
ποικιλία κι' ἐκλεκτικότητας λι-
χοχιδίες μὰς καλοῦσε στὴν Πρω-
τοχρονιάτικη λουκούλεια παν-
δαίσια. Ἀκόμη θυμόμαστε τὰ
δνεῖρα τῆς παραμονῆς, τ' ἄγου
ροζύπνημα καὶ τὸ πρωτοχρο-
νιατικὸ ψάξιμο στὸ μαζιλάρι,
γύρω μας καὶ στὸ... τζάκι καὶ
στὰ μικροσκοπικὰ μας, πολλές
φορὲς, παπούτσια, γιὰ νὰ δοῦ
με ἂν οἱ μπουναμάδες κι' οἱ ἄ-
μετρες ἀξιώσεις μας χῶρεσαν
στὸ... ἐτσουδάλι τοῦ Ἁ Βα-
σίλη» καὶ δὲν ξεχνοῦμε οὔτε
τὶς κουτοπονηριὲς πού μηχαν-
νεύομαστε γιὰ νὰ... κάνουμε νὰ
μὰς ἐπέση» τὸ νόμισμα τῆς
Βασιλόπτης, οὔτε τὶς ἀγνι-
νιες μὰς ὡσπου νὰ ξεσφαλῶ-
σομε τὰ ἐτουμπερλέκια, τὰ
ἐτριγῶνα» καὶ τ' ἄλλα συνε-
ργα, πού θὰ μὰς βοηθοῦσαν
στὰ ἐκάλαντας πού θὰ τὰ ἐλέ-
γαμε» στοὺς δικούς μας καὶ
τὶς ρούγες γιὰ τὸ καλὸ καὶ
γιὰ τὸ χαρτίλικι...

Ὅμως μαζί μ' ἄλλες αὐτὲς
τὶς εὐχάριστες ἀναμνήσεις πού
μὰς συνεπαίρουν — χρόνια
πίσω — στὴν ἀξέχαστη παι-
διάτικη ζωὴ μὰς, ξεναριπι-
ζοῦνται καὶ ζωντανεῦν στὴ
μνήμη μὰς κι' οἱ φοβερὲς δο-
ξασίες γιὰ τὰ κακόμοιτρα πλά-
σματα τῆς λαϊκῆς φαντασίας,
τοὺς ἐκαλικιάτ(α)ρους, τοὺς
Καρκάτ(ι)λους, Καλιοτ(ι)δες ἢ
Παγανούς, πού φτάνουν στὴ γῆ

Λογογραφμὸ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΠΡΟΤΟΧΡΟΝΙΑ Δωδεκαήμερο ΦΩΤΑ

φορώντας στὰ ποδάρια τοὺς
εκαλικίας, τσαγγιά ἢ σιδερο-
πάπουτσα, περνοῦν ἀπ' τὶς κα-
μνάδες στὰ σπιτία πού γιορ-
τάζουν, νοθεύουν τὴ χαρὰ τῶν
παιδιῶν καὶ μοιραζόντας τὸ
«Δωδεκαήμερο» ἀνάμεσα στὸ
Θεὸ καὶ τὴν πρόληψιν, κάνουν
τίς μέρες τοῦ ἐπικίνδυνες γιὰ
κάθε ἀνθρώπινη ὑπαρξὶ καὶ
δραστηριότητα.

Ἀκολουθεῖ ἀγῶνας γιὰ τὸ
«ἐξορκισμὰς» τοὺς. Οἱ χωρικοὶ
ἀνάδουν τὶς νύχτες φωτιῆς,
καίνε παλιοπάπουτσα κι' ἄ-

φάνες στὰ φωτογόνια κι' ὄλοι
πασιζοῦν ν' ἀποφύγουν τὴ
δαιμονική του ἐμφάνισιν, ὡ-
που νὰ ρθῶν τὰ Φῶτα καὶ με-
τὰ ἀπὸ ἐτ' ἅγισμα τῶν νε-
ῶν νὰ ρθῶ ὁ παπᾶς μὲ τὴν

«ἀγίαστούρα»
τοῦ νὰ τερματι-
σῆ τὴ Δωδεκα-
μην βασιλεία
τοὺς καὶ νὰ τοὺς
στείλῃ ἕκαστ' ἀ-
νέμου».

Οἱ πρόληψες
τοῦ Δωδεκαήμε-
ρου συναντιῶ-
νται μὲ μικρὲς
παρалаγές σ'
ὄλο σχεδὸν τὸν
Χριστιανικὸ καὶ Μωσαϊκοῦ
κόσμο. Ἐτσι στὴν Σινασὸ
τῆς Καππαδοκίας πιστεύουν
στοὺς Καλλιαντζάρους, ἄλλοι
πὼς ὁ Χριστὸς ἢ ὁ Ἄϊδασίλης
ἐύλογοῦν τὶς νύχτες καὶ δίνουν
ἀνθρώπινη λαλιά στὰ ζῶα καὶ
ἄλλοι πὼς ὅσοι γεννιοῦνται τὶς
μέρες αὐτὲς μποροῦν νὰ γίνον-
ται Καλλιαντζάροι. Στὴ Γαλ-
λία, ἔξ ἄλλου, πιστεύουν πὼς
τὶς νύχτες τοῦ «Δωδεκαήμε-
ρου» κυκλοφοροῦν εὐκάνθρω-
ποι, στὴ Γερμανία ὅτι ἐμφα-
νίζονται «εβαιονικά» καὶ οἱ
Trauten (ἀγριογυναικίες) π' ἀρ-
πάζουν τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ
πὸ φηλὰ, στὶς Σκανδιναβικὲς
χῶρες, πὼς θγαίνουν ἐξωτι-
κὸς καὶ γιὰ νὰ τὰ ἐξεμμενί-
σουν προσφέρουν θυσίες.

Δόθηκαν πολλὲς ἐξηγήσεις
στὶς παλιὲς μὰ σχεδὸν παν-
τοῦ δμοιότητες, αὐτὲς πρόλη-
ψεις φαίνεται ὅμως πὼς μάλ-
λον πρέπει νὰ συσχετισθοῦν
μὲ τὶς γιορτὲς τῶν Ἐθνικῶν,
τὰ Σατουρνάλια, τὰ Βρουμά-
λια, τὶς Καλνένες, τὰ Βότα
καὶ τὰ Λαρεντάλια, πού συνέ-
πιπταν (17 Δεκ.—4 Ἰαν.) μὲ
τὸ Δωδεκαήμερο, διαδόθηκαν
μὲ τὶς κατακτησεις τῆς Ρώμης
καὶ ἐδραιώθηκαν μέχρι σημεῖ-
ου, ὡστε ἡ Ἐκκλησία ν' ἀ-
ναγκασθῆ νὰ τὶς καταδικάσῃ
διὰ τοῦ 62 κανόνος τῆς 6ης
Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Τὰ ἔ-
ξαλλα γλεντῖα πού λάβαιναν
χώρα στὶς γιορτὲς αὐτὲς, οἱ
μασκαρεμένοι πούτρεχαν φω-
νάζοντας στοὺς δρόμους τὴν
νύχτα τῶν Καλενδῶν, κι' οἱ
πάσης φύσεως... κανιβαλικὲς
ἐκδηλώσεις τῶν γλεντζέδων,
πού γυρνοῦσαν μεθυσιμένοι στὰ
σπιτία τοὺς, δημιούργησαν
στὴ συνείδησιν τοῦ λαοῦ τὶς
πρόληψεις, τὶς φαντασιώσεις,
τὶς δοξασίες καὶ τοὺς... Καλ-
λικιάτ(α)ρους.

ΝΙΚΟΣ ΜΕΛΛΑΣ

Ὁνείροστα

ΟΙ ΣΚΥΛΟΙ ΣΥΖΗΤΟΥΝ

Ἔνα Ἀγγλικὸ μπουλντόγκ,
ἕνα Γαλλικὸ λουλοῦ κι' ἕνα
Ρωσικὸ λυκόσκυλο συναντιῶ-
νται στὸ Παρίσι. «Πὼς τὰ περ-
νάτε; Ρωτάει τὸ λυκόσκυλο
μὲ θαρεῖα ρωσικὴ προφορά.
«Τρῶτε καλά;» «Ὁ, ἀπαντᾶει
τὸ μπουλντόγκ, ἐστὴν Ἀγγλία
τὰ πράγματα εἶναι δύσκολα.
Δελτία παντοῦ. «Κι' ἐμεῖς
στὴ Γαλλία δὲν τὰ πάμε καλύ-
τερα», συμπληρώνει τὸ λου-
λοῦ. «Στὴν κατοχὴ ἔτρωγα λα-
χανίδες. Τώρα βρῶσκω λίγο
κρέας, ἀλλὰ τὰ πράγματα εἶ-
ναι πάντα ἄσχημα. Ἔσεῖς τί
κάνετε στὴ Ρωσία;» «Ὁ, ἡ
Κυβέρνηση φροντίζει γιὰ ὄ-
λο. Λέει τὸ λυκόσκυλο, θε-
λώντας νὰ κάνει... προπαγάν-
δα. Ὅλο μιφιτέλια καὶ ὠ-
ραῖα κόκκαλα τρῶω. Ὅποτε
γιὰτὶ ἔφυגע;» Φωνάζουν μαζί
καὶ τὰ δυὸ σκυλιὰ. «Νὰ σὰς
πᾶ, ἀλλ' ἂς μείνῃ μεταξύ μας,
ἀπαντᾶει τὸ λυκόσκυλο φιθυρι-
στά. Ἦθελα νὰ γαυγίσω καὶ
φοβόμουνα... μὴ μὲ φάνε».

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΜΑΣ ΠΕΙΤΕ;

- 1) Ποῖος καὶ πότε σπῆρ-
ξε ὁ πρῶτος Ἕλλην θαλασσοπόρος;
  - 2) Πὼς ὀνομάζονται οἱ
θέσεις τῶν ἄλλοτε στηλῶν
τοῦ Ἰσρακλέους;
  - 3) Πόση ἔκταση καλύ-
πτουν αἱ λίμναι καὶ τὰ ἄ-
σῃ τῆς χώρας μὰς;
  - 4) Ποῖος πρωτοσχεδιάσε
τὴν διάρρηξη τοῦ Ἰσμοῦ
τῆς Κορίνθου καὶ πότε πρα-
γματοποιήθηκε ὡς ἔργο;
  - 5) Τί εἶναι κυβερνητικὴ
καὶ ποῖος ὁ θεωρητικὸς τῆς
δημιουργός;
  - 6) Αἱ χρονολογίαι (3000,
1600, 1100 καὶ 700) π.Χ.,
τί μαρτυροῦν;
  - 7) Πόσο πάχος ἔχει ὁ
στερεὸς φλοιὸς τῆς γῆς;
  - 8) Πότε οἱ Ρωμαῖοι κα-
τέκτησαν τὴν Ἑλλάδα;
- * Ἄν δὲν μπορεῖτε κοιτᾶτε
ΣΤΗ ΣΕΛ. 26

Τὴν 8ην Δεκεμβρίου τὸ νησί μας εἶχε τὴν ξεχωριστὴν τιμὴν νὰ δεχθῆ καὶ νὰ διαδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἀμερικανικῆς στρατιωτικῆς ἀποστολῆς στρατηγὸν κ. Βὰν Φλὴτ, ὁ ὁποῖος ἦλθε κοντὰ μας συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὄργανισμοῦ Ἀναμορφωτηρίων Μακρονήσου καὶ τῆς Κας Μπαϊρακτάρη, τοῦ ὑπαπιστοῦ τοῦ συνταγματάρχου κ. Κριστιάν, τοῦ συμβούλου τῆς Ἀμερικανικῆς πρεσβείας κ. Γκρόσγουλντ, τοῦ ἰδιοκτῆτου τῆς ἐφημερίδος «Οὐάσιγκτον Πόστ» κ. Ἐλιστον καὶ τῆς συζύγου του, τῆς Διευθυντρίας τοῦ περιοδικοῦ «Κόλλιεργς» δίδος Χάραντ καὶ λοιπῶν ἐκλεκτῶν ἐπισκεπτῶν.

Ὁ στρατηγὸς μετὰ τῆς ἀκολουθίας του ἐφθάσαν ἐπιβάντες τοῦ περιπολικοῦ «Δαύλεια» εἰς τὸ λιμάνι τοῦ Γ' Ε.Τ.Ο., ὅπου ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Στρατοπεδάρχου ἀντ)ρχου κ. Θωμᾶ Μπάρμπας καὶ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Γ' Ε.Τ.Ο. Ταγ)ρχου κ. Ἀσημάκη Καράγεωργα, συνοδευόμενοι δὲ ὑπ' αὐτῶν ἐπεβάρησαν τοὺς παρατεταγμένους ἀνδρας τοῦ τάγματος καὶ ἐν συνεχείᾳ παρηκολούθησαν παρελάσιν, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπεκόμισαν τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων διὰ τὸ ἀρρενωπὸν παράστημα τῶν ἀνδρῶν. Μετὰ ταῦτα κατηθύθησαν εἰς τὸν γῶρον συγκεντρώσεως ὅπου, μετὰ προσφώνησιν στρατιωτῶν καὶ τοῦ Ταξιάρχου κ. Μπαϊρακτάρη, ὡμίλησε ὁ στρατηγὸς κ. Βὰν Φλὴτ, διαδηλώσας τὴν χαρὰν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν του διὰ τὸ ἐν Μακρονήσῳ ἔργον καὶ τὴν νίκην τὴν ὁποῖαν κατήγαγεν ὁ ἔθνικὸς μας στρατὸς κατὰ τὸ σμυρμιτισμῷ.

Ἐν συνεχείᾳ οἱ ἐκλεκτοὶ ἐπισκέπται κατηθύθησαν εἰς τὰς στρατιωτικὰς φυλακὰς Μακρονήσου, ὅπου ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ τούτου λοχαγοῦ κ. Ἐλευθερίου Μηλιάδη, καὶ ἐπεβάρησαν τὴν παρατεταγμένην φρουρὰν. Κατόπιν, καὶ μετὰ μί-

Τὴν 11ην Δεκεμβρίου ἐπισκέψθησαν τὴν νῆσον μας ὁ Δανὸς δημοσιογράφος κ. Μ. Ἐκχολντ, ἡ κ. Βικ Φέλντ, ἀδελφὴ τοῦ ἐν Ἀθήναις πρέσβευς τῆς Δανίας, ὁ ἐπίλαρχος κ. Ἡλιάδης, ὁ δικηγόρος κ. Μιχαλάκοπουλος, πολλοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ ὄπλιται τοῦ Κέντρου Ἐκπαιδύσεως Τεθωρακισμένων. Οὗτοι συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ στρατοπεδάρχου ἀντισυνταγματάρχου κ. Θωμᾶ Μπάρμπας, ἀπεβίβασθησαν εἰς Γ' Ε.Τ.Ο. ὅπου παινεύσεως τῆς μπάντας τοῦ Τάγματος, τοὺς ὑπεδέχθη ὁ διοικητὴς κ. Ἀσημάκης Καράγεωργας.

Ἐπηκολούθησε ἐπιβάρησις

Οἱ ἔξνοι μας εφθάνουν εἰς Μακρονήσον.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ κ. ΒΑΝ ΦΛΗΤ ΣΤΗ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟ

Ὁ Στρατηγὸς κ. Βὰν Φλὴτ, ὁ Γεν. Δ)ντ)ς τοῦ Ο.Α.Μ. Ταξ. κ. Μπαϊρακτάρης, κ.λ.π. παρακολουθοῦν εἰς Μακρονήσον παρελάσιν τῶν ἀνδρῶν τοῦ Α' Ε.Τ.Ο.

συνεχεῖς, μετὰ προσφώνησιν ἰδιωτῶν, ὡμίλησαν δ' ὀλίγων ὁ στρατηγὸς κ. Βὰν Φλὴτ καὶ ὁ ταξίαρχος κ. Μπαϊρακτάρης, ὅστις μάλιστα ἀποχαιρέτην τοὺς κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἀνεχωροῦντας Ε.Σ.Α.Ι.α.ς, τρῶσθαι ἐπιβάρησις εἰς τὴν ἀποχαιρέτησιν καὶ τοὺς ὑπολοίπους, ἀνεχωροῦντας μετὰ ἀκμαῖον πλέον ἔθνικον φρόνημα διὰ τὰς ἐστίας τῶν.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁμίλειας, συνοδευόμενοι καὶ ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ τοῦ Α' Ε.Τ.Ο. ὅπου μετὰ ἐπιβάρησιν τῶν ἀνδρῶν, παρηκολούθησαν παρελάσιν τοῦ Κ.Ε.Ν. Μακρονήσου, καὶ λοιπῶν ὄπλιτῶν τοῦ τάγματος, δι' ἣν ἐξεφράσθησαν ἐνθουσιωδῶς. Μετὰ τὸ πέρας τῆς παρελάσεως ὡμίλησε δι' ὀλίγων πρὸς τοὺς συγκεντρωμένους ἀνδρας ὁ στρατηγὸς κ. Βὰν Φλὴτ. Ἐν συνεχείᾳ παρέστη μετὰ τῶν λοιπῶν ἐπιστῆμον εἰς γεῦμα καθ' ὃ τὰ καλλιτεχνικὰ συγκροτήματα τοῦ τάγματος ἐξετέλεσαν ἕνα δριττον μουσικοφιλολογικὸν πρόγραμμα.

Τὸ ἀπόγευμα οἱ ἐπισκέπται προπορευόμενοι ἐνθουσιωδῶς ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν καὶ ἰδιωτῶν τοῦ Α' Ε.Τ.Ο. Ε.Σ.Α.Ι., ἐπεβίβασθησαν τοῦ περιπολικοῦ «Δαύλεια» καὶ ἀνεχώρησαν, συναποκομιζόντες τὴν πεποίθησιν ὅτι εἰς τὸ νησί μας συντελεῖται ἕνα τερᾶστιον, μοναδικὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ἀναμορφωτικῶν ἔργων.

ΔΑΝΟΙ ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΟΥ Κ.Ε.Τ. ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ

τῶν ἀνδρῶν τῆς μονάδος, οἵτινες ἐνεποίησαν ἐντύπωσιν διὰ τὸ εὐσταθὲς των παράστημα καὶ τὴν ἐν γένει ἐπικρατοῦσαν τάξιν καὶ πειθαρχίαν. Εἰς τὴν μετέπειτα γενομένην συγκέντρωσιν τῶν ὄπλιτῶν, προσεφώνηθησαν ὑπὸ στρατιώτου, τονισαντος τὴν σπουδαιότητα τοῦ εἰς Μακρονήσον συντελουμένου ἔργου. Ἀναπήνησαν ἡ κ. Βικ Φέλντ, ὁ ἀξιωματικὸς κ. Παπαϊωάννου καὶ ὁ κ. Μιχαλόπουλος, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀπέκρυψαν τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν κατὰ πληξίν των δι' ἃσαν ἐβλεπαν συγγελοῦμένα εἰς τὸ τάγμα.

Ἐν συνεχείᾳ περιήλθον τὰς ἐγκαταστάσεις τοῦ τάγματος καὶ ἰδιαίτερος περιεργάσθησαν τὰ στούντιο, τὰς αἰθούσας καὶ τὰ μηχανήματα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Μακρονήσου, τῶν ὁποίων ἡ τελειότης τοὺς ἐπροξένησεν ἀρίστην ἐντύπωσιν.

Οἱ ἐκλεκτοὶ ἔξνοι μετέβησαν ἀκολουθῶς εἰς τὸ Α' Ε.Τ.Ο. Ε.Σ.Α.Ι., ὅπου καὶ ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ ὑποδιοικητοῦ τάγματος κ. Ἰωαννίδου. Ἐδῶ, ἀφ' οὗ ἐπεβάρησαν τοὺς παρατεταγμένους ὄπλιτας καὶ τοὺς ἰδιώτας τοῦ Ε.Σ.Α.Ι. ὡμίλησαν πλὴν τῶν προαναφερθέντων καὶ ὁ Γενικὸς στρατοπεδάρχης ἀντισυνταγματάρχης κ. Θωμᾶς Μπάρμπας, ἀπαντῶν εἰς θερμὰς προσφωνήσεις.

Ἐπηκολούθησε ἐν γεῦμα εἰς τὴν λέσχην ἀξιωματικῶν τοῦ Α' Ε.Τ.Ο., καθ' ἣν διάρκειαν τοῦτοῦ τὰ μουσικὰ συγκροτήματα τοῦ Τάγματος παρυσίασαν ἕνα ἐκλεκτὸ καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα.

Τὸ ἀπόγευμα οἱ ἔξνοι μας ἦλθον εἰς Β' Ε.Τ.Ο.—Ε.Σ.Α.Ι. ὅπου τοὺς ὑπεδέχθη ἐγκαρδίας ὁ ὑποδιοικητὴς τῆς Μονάδος κ. Παπασαββίδης. Ἐκεῖ παρηκολούθησαν μετὰ

ξαιρετικὸν καὶ ἀδιάπτωτον ἐνδιαφέρον τὸ μάθημα τῆς ἠθικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ἀγωγῆς τῶν ἰδιωτῶν. Πρὸς τοὺς συγκεντρωμένους ὡμίλησαν καὶ ἐδῶ ἡ κ. Βικ Φέλντ, ὁ κ. Μιχαλόπουλος, ὁ Γενικὸς στρατοπεδάρχης ἀντισυνταγματάρχης κ. Θωμᾶς Μπάρμπας καὶ ὁ ὑπὸ ἀρχηγὸς κ. Σούτζος, ἐξέφρασαν τὴν συμπόλην τῆς Μακρονήσου καὶ τῶν Μακρονησιωτῶν εἰς τὴν τελευταίαν ἐθνικὴν ἐποποιίαν.

Οἱ ἐκλεκτοὶ μας ἔξνοι ἐφυγαν συναποκομιζόντες τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων καὶ μετὰ τὴν ἐδραιωμένην πλέον πεποίθησιν ὅτι ἡ Μακρονήσος ἀποτελεῖ τὴν πλέον περιττανὸν Νικὴν τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ κ. Βικ Φέλντ μιλά πρὸς τοὺς Μακρονησιώτας

Ύστερα από τὸν τρίτῃ ἀγῶνα κατὰ τῆς Σλαυκομουνιστικῆς ἐπιβουλῆς, γιὰ πρῶτη φορά γιορτάσθηκαν τὰ Χριστούγεννα σ' ὅλη μας τὴν πατρίδα μὲ πραγματικὴν χριστιανικὴ κατάνυξη καὶ ἀνακομφισὴ καὶ ἐλπίδα, τὴν ἐλπίδα ποὺ ἔφερε στὸν κόσμον ἡ νέννηση τοῦ θεοῦ δρέφους.

Στὸν γιορτασμὸ τῆς μεγά-

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ

τῆς εἰρήνης στὴ γῆ.

Ἡ Μακρόνησος μὲ τὴν ὁλόφυξη συμμετοχὴ τῆς στὸ γιορτασμὸ τῆς μεγάλης Χριστιανι-

κῆς Μέρως, ἀποδείχνει ὅτι καὶ στὸν τομέα τῆς θρησκευτικῆς διαφωτιστικῆς τῶν παραπλανημένων παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος δὲν ὑστέρησε καθόλου. Εἶναι πολὺ συγκινητικὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς μὲ τί κατάνυξη καὶ πόσο θερμὸ ἐνδιαφέρον οἱ στρατιώτες τῶν διαφόρων Μονάδων καὶ οἱ πολῖτες τῶν στρατοπέδων ἀναμορφώσεως παρακολούθησαν τὴ Θεία Λειτουργία καὶ γενικώτερα κάθε θρησκευτικὴ ἐκδήλωσιν τοῦ νησιοῦ.

Ἡ ἀπλότητα τῆς Χριστιανικῆς πίστεως λέει κι' ἔχει ριζώσει κατὰ βάθος στὴν ψυχὴ τους, κι' ἔχει ἐκποτίσει γιὰ πάντα, δριστακιὰ πιά, κάθε παλιὰ τους δέδηλη σκέψιν.

Ἡ Μεγάλῃ γιορτῇ τῆς Χριστιανισμοῦς φώτιζε, θαρρεῖς, τὰ πρόσωπά τους μ' ἕναν καινούργιο ἥλιο, τὸν Ἥλιο τῆς Ἀλήθειας ποὺ ἀστράφει στὰ σωθικά τους καὶ διέλυσε κάθε σύννεφο καὶ κάθε σκοτεινιά. Τὸν Ἥλιο ποὺ ὀλόλαμπρος τοὺς ὀδηγεῖ στὸ δρόμο τὸν Ἑλληνικὸ, τὸ δρόμο τῆς Τιμῆς καὶ τοῦ Καθήκοντος.

τὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας ἡ μὴνάντα τοῦ τάγματος ἐπαϊά-

κο τραπέζι ὑψώθησαν προπόμεναι καὶ εὐχὲς ἐνῶ ἔξω ἀκούγονταν τὰ τραγούδια τῶν ὀπλιτῶν.

Μὲ τὸν ἴδιον ἔθνον καὶ θρησκευτικὸ παλμὸ γιορτάσθηκαν τὰ Χριστούγεννα εἰς Στρ. Φιλ. Μακρονήσου καὶ εἰς τὸ Στρ. Νοσοκομείον μας.

Ἰδιαίτερα στὶς Στρατιωτικὲς φυλακὲς Μακρονήσου ὁ ἔορτασμός προέλαβε πανηγυρικὸν τόνο. Μὲ τὴν συμμετοχὴ ὅλων στρατιωτῶν καὶ κρατούμενων, ὑπὸ τὴν πατρικὴν καθοδήγησιν τοῦ διοικητοῦ τῶν κ. Ἐλευθερίου Μηλιάδη, τὰ ἑσπερινὰ Χριστούγεννα ἦταν μιά ἐπι πλεον παρόρμησι γιὰ νὰ ἐκδηλωθῇ ἐναργέστερα τὸ βαθύ θρησκευτικὸ τῶν αἰσθημάτων καὶ ἡ ἀγάπη τῶν γιὰ τὴν πατρίδα.

Τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1949 ἦταν μιά μεγάλη χαρὰ γιὰ τὸν λαὸ μας γιὰτὶ συνόδευσαν τὴν νικητὴν τοῦ στρατοῦ μας ἐπὶ τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους τῆς ἀναρχίας καὶ τῆς ἀβείας καὶ ἔφεραν πραγματικὰ τὴν ἐλπίδα

Ἀπὸ τὴν βοεολογίαν ποὺ ἔγινε εἰς τὸ Β' Ε.Τ.Ο ἐπὶ τὴ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων. Διακρίνεται ὁ διοικητὴς κ. Γ. Τζανετάτος.

λῆς αὐτῆς μέρας προσήλθαν καὶ οἱ ἄνδρες τοῦ νησιοῦ, μὲ τὴν σκέψη τους ὑψωμένη στὸν θεῖον λυτρωτῆν.

Παρά τὴν ἐπικρατοῦσαν κακοκαιρίαν, κανεὶς δὲν θέλησε νὰ ὑστέρησιν ἀπ' τὴν χαρὰ ποὺ φέρνει ἡ μέρα αὐτή. Ἔτσι ἀπὸ τὴν παραμονὴ τὰ τάγματα ἐτοιμάσθηκαν νὰ ὑποδεχτοῦν τὴν γέννηση τοῦ Σωτῆρος.

Στὸ Α' Ε.Τ.Ο, τὴν ἑσπέραν τοῦ Σαββάτου μέσα σὲ θρησκευτικὴ κατάνυξη ἐφάλη ὁ ἑσπερινός καὶ ἀνήμερα πρῶτῃ ἡ χορωδία τοῦ τάγματος εἶπε τὰ κάλαντα. Εἰς τὰς 8.30 π.μ. οἱ λόχοι καὶ οἱ ἰδιώτες τοῦ Ε.Σ.Α.Ι' συντεταγμένοι παρουσία τοῦ ὑποδιοικητοῦ κ. Ἰωαννίδου συγκεντρώθηκαν στὶς αἰθούσες τῶν ἀρτοκλιδίων καὶ ὅπου, παρ' ὅλη τὴν κακοκαιρίαν παρηκολούθησαν τὴν θεία λειτουργίαν, ψάλλοντες ὅλοι μαζὶ τὸ «Ἐδῶξ ἔν' Ὑψίστοις Θεῶς».

Μετὰ τὸν ἐκκλησιασμὸν ὁ κάθε λόγος στρατιωτῶν καὶ συγκρότημα πολιτῶν μὲ τραγούδια καὶ χοροὺς γιόρτασε τὰ Χριστούγεννα ὡς ἀργὰ τὸ βράδυ.

Στὴν στολισμένη λέσχῃ τῶν Ἀξιωματικῶν τοῦ Τάγματος ἀκολούθησε γεῖμα καὶ δεῖπνον εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν πᾶν τοῦ διοικητοῦ τοῦ Α' Ε.Τ.Ο, κ. Βασιλοπούλου ὁ Δημάρχος Λαυρίου κ. Λέγγερης καὶ ὁ ναύαρχος ἑ.ά. κ. Θεοχάρης.

Τὴν ἴδια γιορτάσιμη ἔφεραν καὶ τὴν ἴδια ψυχικὴ διάθεση εἶχαν καὶ οἱ ἄνδρες τοῦ Β' Ε.Τ.Ο. — Ε.Σ.Α.Ι'. Ὅπου τὸ πρῶτὸ τῶν Χριστουγέννων μετὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν ἀμίλησε ὁ Διότης τοῦ Τάγματος κ. Τζανετάτος καὶ εὐχέθηκε σὲ ὅλους εὐχρόνια πολλὰ καὶ γρήγορη ἐπάνοδο στὰ σπίτια. Κα-

νίξε διάφορα ἐμβλήματα. Τὸ βράδυ στὴ λέσχῃ ἀξιωματικῶν

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν κ. Κανελλόπουλος ἐπισκέπτεται ἐπ' εὐκαιρίαν τῶν ἑορτῶν τοὺς νοσηλευομένους εἰς τὸ 401 στο. Νοσ. βόρειος τραυματίας.

ἐπικολούθησε μιά σεμνὴ τελετὴ γύρω ἀπ' τὸ χριστουγεννιάτικο δένδρον.

Στὸ Γ' Ε.Τ.Ο. ἡ χριστουγεννιάτικη ἀτμόσφαιρα πῆρε ἰδιαίτερον τόνο ἀπ' τὴς φωνὲς τῶν ἀνηλικίων κρατούμενων, ποὺ γι' αὐτοὺς ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὴν ἡλικία τους, ποὺ τόσον τὴν εἶχαν ἐκμεταλλεθῆ οἱ σλαυσοσυμμοριῆτες. Μετὰ τὸν πρῶτὸν ἐκκλησιασμὸν τῶν ἀνδρῶν τοῦ τάγματος στὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγ. Παύλου, ἐπικολούθησαν παρουσία τοῦ Διότη τοῦ Τάγματος κ. Ἀσ. Καράγεωργα, τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ἐπισκεπτῶν τὰ ἐγκαινία τῆς ἐκθέσεως ἔργων τέχνης τῶν ἀνδρῶν τοῦ Γ' Ε.Τ.Ο. (Πινάκες ζωγραφικῆς, γλυπτὰ καὶ ξυλογλυπτικά). Τὸ βράδυ στὴ λέσχῃ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ τάγματος εἰς τὸ χριστουγεννιάτικον

Λοιπὴν Ἡ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ

— Δὲν μοῦ λές, μπαμπά, τί θὰ πῇ χρεωκοπία; ὠστὰί; ὁ μπαρὸς Ἰσαὰκ τὸν κομματιστὴ πατέρα σου.

— Χρεωκοπία θὰ πῇ, παιδί μου νὰ βάζεις τὸ στό σου στὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ σου κι' ὕστερα ν' ἀφίγης νὰ σοῦ παίρνουν οἱ δανεισταὶ τὸ σακκάκι σου!...

Ἀντιπροσωπεία τῆς Ἐνώσεως Οἰκογενειῶν Στρατοῦ ἐπισκέπτεται τοὺς ἠρωτῶν τραυματίας εἰς ἕνα τῶν νοσοκομείων μας καὶ κόπτεται μαζὺ τους τὴν ἐπίτητα.

ΑΝΩ: 'Από την συμμετοχήν του Γ' ΕΤΟ εις τόν Πα-
νελλήνιον συναγεμιόν διά τὸ παιδομάζωμα. Διακρίνε-
ται ὁ Διτής του κ. 'Ασ. Καράγεωργας.
ΔΕΞΙΑ: Πονεμένες μητέρες ἀπαχθέντων παιδιῶν
εις συγκέντρωσιν τῶν Γυναικῶν Ὁργανώσεων Ἑλλάδος.

'Από τὴν ἐπίσκεψιν τῶν μαθη- τῶν τοῦ Κ.Ε.Τ.

ΑΝΩ: Ὁ Γεν. Στρατοπεδάρχης κ. Θ. Μπάρμπας, οἱ μα-
θηταὶ τοῦ Κ.Ε.Τ. κ.λ.π. ἐπισκέπτοι θάνατον εἰς Β' Ε.Τ.Ο.
συνοδουόμενοι ὑπὸ τοῦ ὑποδ/του κ. Παπασαβίδη.
ΚΑΤΩ: Ὁ Μαθητὴς τοῦ Κ.Ε.Τ. κ. Παπαϊωάννου ὁμιλεῖ εἰς
Α' Ε.Τ.Ο.

ΕΥΧΑΙ ΚΑΙ Μ ΕΠΙ ΤΩ Ν

ΤΗΣ Α.Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

«Ἑλληες,

Ἀπευθύω εἰς ὅλους τοὺς Ἑλληνας τὰς πλέον
θερμὰς εὐχὰς μου διὰ τὸ Νέον Ἔτος. Ἡ ζωὴ μου
καὶ ἡ σκέψις μου εἶναι ἐξ ἀλοκλήρου ἀφιερωμένοι
εἰς τὸν λαόν μου καὶ αἰσθανομαι τοῦ καθ' ἑνὸς τὴν
χαρὰν, τὴν λύπην καὶ τὰς ἐλπίδας ὡσάν νὰ ἦσαν ἰ-
δικαί μου. Ἄς μὲ συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς ἐὰν εἴπω ὅτι
εἶμαι εὐτυχὴς Βασιλεὺς, διότι ἡ εὐτυχία μου πηγάζει
ἀπὸ τὰς καρδίας τοῦ λαοῦ μου.

Πρὸ δύο σχεδόν ἐτῶν, κατὰ τὴν ἔθνηκὴν μας ἐορ-
τὴν, ἐκήρυξα τὴν πατρίδα ἐν κινδύνῳ. Πέρυσιν τὸ
νέον ἔτος, ἐζήτησα ἀπὸ τὸ ἔθνος νὰ δοῦσά μοι τὸ
1949 τὸ Ἔτος τῆς Νίκης. Σήμερον ἐκφρά-
ζω τὴν ὑπερφανείαν μου καὶ τὴν εὐγνω-
μοσύνην μου πρὸς τὸν λαόν μου, διότι καὶ πάλιν
ἐπέτελεσεν τὸ θαῦμα, καὶ τὸ 1949 ἔγινε πρά-
γματι τὸ Ἔτος τῆς Νίκης.

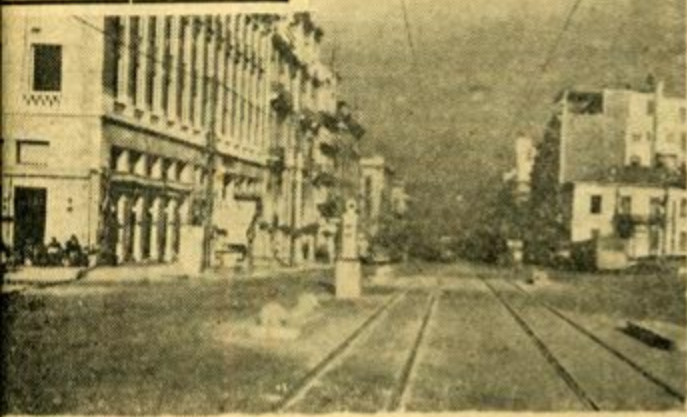
Μὲ θαθεῖαν ἐπίγνωσην τῆς Μεγάλης Νίκης τὴν ὁ-
ποῖαν μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ κατήγαγε καὶ πάλιν
ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ, ἀλλὰ καὶ τῆς πραγματικότη-
τος ὅτι ὁ κίνδυνος εἶναι ἀκόμη ἐπὶ θύραις. Μὲ σι-
δερᾶν ἀπόφασιν νὰ κάμωμεν τὸ πᾶν γιὰ νὰ πάρωμεν
ὅπως ὀπίσσωτε πίσω τὰ παιδιά μας ἀπὸ τοὺς
φασβάρους ἃς δώσωμεν ὅλοι τὰ χεῖρά, ἃς θερμά-
νωμε τὴν καρδίαν μας, μὲ τὸ γλυκὺ αἶσθημα τῆς ἀ-
γάπης πρὸς τὴν πατρίδα, καὶ τῆς ἀλληλεγγύης με-
ταξὺ μας καὶ ἃς δομοῦσωμεν ἀπὸ τώρα τὸ 1950
τὸ ἔτος τῆς δημιουργίας. Ἡ μεγαλυτέρα δύναμις
εἰς τὴν ζωὴν εἶναι ἡ ἀγάπη. Μὲ τὴν ἀγάπην θὰ пра-
γματοποιήσωμεν τὴν δημιουργικὴν συνεργασίαν,
τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ καθ' ἑνὸς μας ἀπὸ τῆς κατα-
στραφικῆς ἀτομικῆς ἰδιοτελείας καὶ τὴν ἐθελουσίαν
πειθαρχίαν εἰς τοὺς νόμους.»

«...Ἄς προχωρήσωμεν λοιπὸν ὅλοι εἰς τὸ Νέον
Ἔτος πάντοτε ἔτοιμοι διὰ τὴν ἀπόκρουσιν τοῦ
ὑπούλου ἐχθροῦ, ἠγωνόμενοι, μὲ σκληρὰν ἀπόφασιν
ἐργασίας, μὲ πρακτικὴν τὴν σκέψιν καὶ μὲ πίστιν
εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς φυλῆς μας. Ἡ Ἑλλὰς ἡ ὁ-
ποία κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἐδειξε διὰ μίαν ἀκόμη
φορὰν εἰς τὸν κόσμον πὺς πρέπει κανεὶς νὰ ἀπο-
θνήσκῃ, πρέπει κατὰ τὸ νέον ἔτος νὰ δεῖξῃ πὺς
πρέπει κανεὶς νὰ ζῇ. Εὐχόμεαι ἀπὸ δάθους καρδίας
εἰς ὅλους εὐτυχίαν, ἀγάπην καὶ πρόδοσιν.»

ΠΑΥΛΟΣ Α'

ΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ο ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

ΑΝΩ: 'Από την συμμετοχή της Μακρονήσου εις τὸ ἐθνικὸν πένθος διὰ τὸ ἀπαίσιον ἔγκλημα τοῦ Σλαυο-συμμοριτισμοῦ. ΑΡΙΣΤΕΡΑ: 'Ερημωμένοι οἱ δρόμοι τῆς Ἀθήνας διαδηλώνουν τὴν δόξην τοῦ ἜΘΝΟΥΣ διὰ τὸ ἀνόσιο παιδομάζωμα.

ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΕΩ ΕΤΕΙ

ΙΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ

«Βαθύτατα συγκινημένος διὰ τὴν ἀνυπέδλην προθυμίαν μεθ' ἧς ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἀνταπεκρίθη εἰς ὑμφοτέρας τὰς ἐκκλήσεις τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Δέματος Ἐπαναπατρισμοῦ καὶ τῆς ἀποστολῆς τῶν ἀπαχθέντων ἑλληνοπαίδων, ἀπευθύνω πρὸς αὐτὸν θερμὰς καὶ ἑγκαρδίους εὐχάς. Δέομαι ἐκ ἀλοφύχως τοῦ Παναγάρχου, ὅπως εὐδοκῆσῃ νὰ ἴσῃ τέρμα εἰς τὰς δοκιμασίας του καὶ χαριζῆται ὁ ἐπιτέλλον Νέον Ἔτος φέρον ἑρήνης, γαλήνης, ὁδαιμονίας καὶ πάσης ἀγαθωσύνης.

† ΑΘΗΝΩΝ ΣΠΥΡΙΔΩΝ

ΤΟΥ κ. ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ

«... Ὑστερα ἀπὸ σκληροῦς τῶν ἐθνικῶν μας δυνάμεων ἀγῶνας, καὶ μακρὰς δοκιμασίας τοῦ λαοῦ, τοῦ ἐστεφάνωσεν ἡ νίκη, πιστεύω ὅτι ροδίζει, πλέον ἢ αὐγὴ μίᾳς γονίμου καὶ εἰρηνικῆς ζωῆς. Ὅλοι μας μὲ πίστιν καὶ ἐλπίδα εἰς τὴν δύναμιν καὶ τὸ ἔλλον τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος θὰ ἀγωνισθῶμεν τὸν ἀλὸν ἀγῶνα τῆς εἰρήνης. Ἀσφαλῶς ἡ Πατρίδα μας θὰ βαδίσῃ τότε μὲ στερεὸν ὄμα πρὸς τὰ μέγιστα τῆς πεπρωμένου.

ΑΛ. ΔΙΟΜΗΔΗΣ

ΤΟΥ κ. ΥΠ. ΤΩΝ ΣΤΡΥΚΩΝ +

«... Μὲ τὸ ἀνατέλλον ἔτος 1950 μισέρχεται ὁ κόμπος εἰς τὸ δεύτερον ἡμῖσι τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Ὁ ἀπολογισμὸς τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὰ πρῶτα πενήκοντα ἔτη τοῦ μεγάλου καὶ φοβεροῦ τούτου ἰώνος εἶναι κατ' οὐσίαν ἀπολογισμὸς τοῦ στρατοῦ τῆς... Ἡ νίκη τοῦ 1949 διέλυσεν ὀριστικῶς τὰς στρατιωτικὰς ὀργανωμένας ὁρδὰς τῶν ἐχθρῶν τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους... Ἐάν ὁμως τὸ θέλημα τοῦ κυρίου εἶναι νὰ δοκιμασθῇ ἐκ νέου ἡ Ἀνθρωπότης νὰ καταστῇ ἀξία τῆς Ἀληθείας, τότε ἡ Ἑλλάς εἶναι καὶ πάλιν ἔτοιμη νὰ πρωτοστατήσῃ εἰς τὴν θυσίαν.

ΠΑΝ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

'Απὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Στρατηγῶν Βὸν Φλήτ.

ΑΝΩ: Ὁ στρατηγὸς κ. Βὸν Φλήτ συγχαίρει τὸν διοικητὴν τοῦ Α' ΕΤΟ κ. Βασιλόπουλον μετὰ τὴν παρέλασιν τῶν ἀνδρῶν τοῦ Τάγματος.

ΚΑΤΩ: Οἱ Μακρονήσιτες εἰς ἐνδειξιν εὐγνωμοσύνης φέρουν εἰς τὰ χέρια τῶν στρατηγῶν Βὸν Φλήτ